

Hakkı Tunçkol

- şiirler -

Yayın Tarihi:

25.09.2024

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kùltür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği üzerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anlaşmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

Hakkı Tunçkol

Eserleri:

Adını Yazmak

Adını yazmak vardı,
Suya,kana ve düşe,
Derin oluklardan akarken ellerin,
Dokunaklı hikayeni yaşatmak birde.
İnceden tenime işleyen etini sarmak olmalıydı,
Uzun cümlelerin bir şey ifade etmediğini düşünüp,
Sonunda bir "ah" ile özetlemek her şeyi.
Şimdi aklının almayacağı kadar zor iş bu,
Şimdi bu sözlerim sana adadığım harflerim,
Şuluk bir yüz ile yolunu kesen ben,
Hiçbir şey anlatamayacak.
Sen kusursuz bacak ve memeden,
Sen tarifsiz bir bakış ve edadan,
Zihnimde yoğunlaşan bir gülüşten öte,
Zayıf bir adam heykeli olarak beni izleyeceksin.
Adını yazmak vardı,
Suya,kana ve düşe,
Hep affa layık olmaya baş eğmek,
Sana yatıp geceleri sana doğmak güneşirü,
Yarım kalmışlığımızı tamamlamak için,
Her cümleli yazmak sil baştan.

Hakkı Tunçkol

Ah, Ölüm!

Yaşamak ıssız bir geceden
Yaşamak sessiz sitemsiz
Yaşamak bazen kimi kimsesiz
Yolda bir yolcu gibi dargın inceden
Geldi zaman geçti zaman
Apansız yaşandı hatıralar
Seni bırakmak istemezdim
Ah, Ölüm geldi çattı!
Perde açıldı gün göründü,
artık bulusamayız.
Bir anadan doğduk
Ne umutların ortağı olduk
Bir bahardı çiçeklendik
Bir hazandı yaprak döktük
Hayat bu,
sevdik sevildik...
Gönlümüzde artık mor sumbuller
Ne yaman bir yürüme bu yollar
Ah,ölüm geldi çattı!
Soğuk bir yel çağırdı göklerden
artık ayrılmalıyız .

Hakkı Tunçkol

Al Nehir

Kara bulutlar dağılırken yıldızların arasından,
Bir sis çöktü,yüreğimin girdabına.
Soğuk bir iklimin ortasında mevzilenmiş ben,
Güneşı uyandıran yorgun bedenlerde,
Kan kustu,ölümü hisseden dudaklar.
Sonra dağları yokladı Al Nehir,
Kutsanmış balıklarıyla ikiye böldü biranda,
Yuttu beklentisiz şehvetiyle taşları,
Solmuş yaprakları boğdu acımasızca.
Yıldızlar boğulurken başka semalara,
Bir sonsuz gibi parladı gökkubbe,
Al Nehir bir zehirdi sanki,
Durmadı hesapsızca yayıldı etrafa,
Kutsanmış al sularını saçtı kalanlara,
Geceyi kapladı,sabahın masumluğuna,
Başka yürekleri dağlayana dek.

28.10.01,VAN

Hakkı Tunđkol

Alışmalı İnsan...

Kapanan kapıdan atılan adım senin değildir artık
Sırtını döndüğün hayat ne de küçümser seni
İlk ağladığın anı hatırla ana rahminden düşerken
İlk takıldığın taşa yapışan çaresiz ellerini
O sebebi anmalı bazı bazı yalnızlığınla büyüdükçe
O boş kalabalığı, can boyanmış gülüşleri düşlemeli
Yırtılan resimler...
Yırtılan insanlar

bir sayfa misali birikmişken.

Alışmalı bunlara alışmalı ne de zayıflıkla
O zayıflığı kabullenişini kendine dahi belli etmeden,
Silik tesellini çokça önce eksiltmişken

alışmalı insan mucizenin kayıp kentine....

Hakkı Tunçkol

Ankara

boylu boyuna uzanmış caddelerinde
ayaz bir yalnızlıkla buluştu tütünüm
mahcup kaldım kendime
kendimde unuttuğum derdime

köylerini de gördüm

ışksız...

senin yüz yıl öncesinde bıraktığın
şimdi kalmış bir başına

yaşadım
uzun acılar gibi

yaşadım
ayrı şehirler gibi hasretle

koca bir yalnızlık gibiydi rengin
karla sıvanmış yüzleri vardı köylerinin

hüzündür gecelerinden bize kalan
sokaklarından başka başka açılan
tarifsiz tortusudur zamandan taşınan
kan akan, can yakan kınalı avuçlarıyla
çocukların elleridir nasırlı kavruan

Ankara...

yollarının zehir zemberek akıbetinden
göçmen bir telaş uçuruyorum bilmeden
bir yanımda benden çaldığın aşklarım
bir yanımda bana bıraktığın sarhoşluk
yaşamak kaygısı diyerek avunuyoruz durmadan

Hakkı Tunçkol

Artakalan

artakalan bir kaç küçük şey
seni artık bana anlatamayan
önüme düşen gölgem
telaşlı insanların gölgesinde
gülümseyen ve küçümsenen
hayat denilen şeyin çelişkisinde

kadıköyden beşiktaşa
son vapurun ısıkları
geçiyor, geçsin
alışılan onca ayrılıklardan sonra

son vapurun ısıkları

geçiyor

geçsin...

önüme düşen gölgem
eskisi gibi teselli vermiyor artık
birlikte yol almak zorunda olan
iki yabancı gibi; sessiziz...

belki en onurlu olanı bu

yasak acılarımızla kimsesiziz..

Hakkı Tunçkol

Artos

Artosun eteklerine sığınmıştı can kuzu,
Gökkubbeyi delerken buzlu gövdesi.
Soğuktu oysaki uçsuz bir düzlüktü onun ki,
Ne bir yaban göz ne de kanatlanmış bir kuş vardı,
Bütün ihtişamıyla bakarken göle.
Artos,yalnızdı güneş yakar gibiydi tenini,
Can kuzu yol almaktaydı geceye.
Masum gözleri kömür deminde korkak,
Ne yapacağını bilmez halde kaygılıydı.
Sinsi bir alamete bürünmüştü kara bulut,
Sararmış otlara gömüyordu onu.
Can kuzu yolunu şaşırmış yetim...
Artos,
Suskun bir gecenin oğluydu artık.

28.10.01,VAN

Hakkı Tunçkol

Aşk Ayrılır Bir Yıkıntıyla

Artık hiç düşünme beni
Ne bir söz ne de başka bir şey
Unut gitsin tüm olanları
Yaşamadık say bitimsiz akşamları
Mutlu olmak güç artık ikimize
Alışırız bir tenin tenden çekilişine
Bir aşkın bir aşktan vazgeçişine
Zaman akmaya mahkûm oysa
Akrep yelkovan gelişkisi aramızdaki
Yollar akıp gider artık, istemesem de
Aklanır yeryüzü ilk ışıkla apansız
Olur tüm bunlar hatta duymadan
Adını bile anmaz gidilen yerler
Hem sen hem ben telafisi zor
Unutulur sancıyan şiirler
Olur ve ayrılır aşk bir yıkıntıyla.

Hakkı Tunçkol

Aşk Azaltma Saatleri

kendi yalnızlığında çoğul
bir terkediştir aşk
kimine göre

bir çoban yıldızlığı
bir kutup yalnızlığı
yıldızlar içinde de
yalnızlar içinde de
başka bir topografyasıdır evrenin

her birinde değişen ışık
ışığın alabildiğine uzaklığı
gözlerimin gövdemle dikildiği
kafamın zamansız tutukluğu
kendime dair çıkmazdır
sokulduğum kuytunun aralığından

ve çocukluk ki
gençlik kadar kolay olmuyor
aşkın tarihi de yalnızlık kadar
ayrı yaşanmış iki ömür gibi
ayrı yıkılmış çağlar gibi
ayrışan bir dünle orada yazılıyor

kendi yalnızlığında tekil
bir iklim kırgınlığıdır aşk
kimine göre

bir budak mevsimi
bir ayrılık hasatı
talan edilmiş bedenler
kalan putlaşan sebepler
hiç biri ama hiç biri
tasvir edemez ağrının o an ki merkezini

söylemektir çaresi şimdi çaresizliği
aşkın kendi içinde var olan hacıyatmazı
bir ucundan çevirmektir var gücünle
anda kalanda, kana kana tutuşanda
aşkların yazgısıdır çığlık çığığa duyulan
ve kader ki uzaklaşmıştır tarihimizden
derin bir külliyat bırakıp anlamadan

acil şifalar artık gidenin bıraktığı yöne
acil bir sızı yerküreden süzülen aşklara

Hakkı Tunçkol

Aşk Dediğimiz

Elini atsan bir avuntun bulur seni,
Yollar çiçeklenmiştir çokta hazır telaşa
Bir aşka uçar kafesinde saklı duruşun.
Bir başka serpilir billur damlacıkların.
Mayıs gelmiştir yeni bir umutla,
Kapı aralıktır kalbin oracıkta atmakta,
Bir küçük gemiye benzersin aslında,
Bir küçük filika güvencesinde yol almak da.
Belki en güzelidir bir aşka dair
Belki en yalın yansıması bu saydıklarımın.
Bir çağla çekirdeği,
Bir bahar ışıması,
Bir bir çevrelemiştir yolunu Mayıs gibi
Aşk tüm bunların güleç tomruğudur oysa.
Belki böyle sevmeyi bildik bir şeyi,
Böyle yaşanması olmalı diye aşk dediğimizi.

Hakkı Tunçkol

Aşta Mecaz Oyun

Hangi yalnızlık bağışlar düğümlü gerçeğimi
Hangi bakışın kalır giderken buralardan
Hangisi kömür gözlerinden damlar bir bilsem
İnansam mı inanmasam mı bu korkuma
Ben hep böyle miydim yoksa kendimden kaçışım
Bakamaz oldum ruhuma yasaklanmış bahçem
Aşklar solduğunda aşk hiç olmadığında
Hangi çocuğu arasam yanıyor kalbim
O çocuğun bir yanırım koşuyorum düşlere
Saklandığım sokağın pervanesiyim
bitmiyor döngüsel oyunum.

Hakkı Tunçkol

Başka İstanbul'a Dair...

Ak gerdanında bir yalı çarpsa göze,
Devşirme nadaslar kirlenir buralarda,
Sen konuşmayı sevemedin yıllarca,
İnce salınışlar, büklüm dudaklı dilberler,
Külhanbeyi iskarpinler, sokaklar gizledin.
Alelade yosmaların böğründe büyüyen,
Kanamalı şiirler biriktirdin, hep.
Beyoğlu yalpaladı,
Yalınayak sokakların yalın kalmış çocukları,
Tramvay sızan yokuşlardan aktı.
Yaman voltaların kehribar tespihlerde bir de.
Sırım sıırım döküldü inciler, yoktum dehlizinde.

Tok demirler çınlasa gemilerde,
Lodosa yenik bir yelken görünecekti sanki.
Ne zaman Galata'da kaybolsam,
Cenevizli köleler bulacak gibiydi gölgemi.
Sen unutmayı bilemedin yıllarca,
Şonsuz dokunuşlar, can çekişen sevdalar,
Üstünkörü tuvailler, mabetler gizledin.
Gülhane'de kimsesizlerin teninde çürüyen,
Delişmen hayaller tükettin, hep.
Boğaziçi soluklandı,
Yeni yetme martıların aç kalmış çığlıkları,
İrin tutan vapurlardan baktı.
Aşiyen erguvanların sırnaşık korularda bir de.
Çırcıplak saçıldı mintanın, yoktum dehlizinde.

Hakkı Tunçkol

Başkalaşan Aşk Değil Bahar Yalnızca

Davul vurduğunda bir akşamüstü kapısına fütursuzca,
Ayrılığın gözyaşları uğurlanır gurbete kusursuzca,
Gel gör ki görmem gereken sen değilsindir artık,
Şerha şerha toprağa sızan kan revan halindir yalnızca.

Her çiçek bir bahar saklar kendince,
Unutulmuş çoğu yalanlar kadar gerçekçi,
Bekleyende, beklenende, hissedende yerin hazır,
Bir gidiş böyle yaşanmış ancak, öğrendim, sevgili.

Islak ııslak sesinin yırtıldığı,
Bulvarlar...
Köşe taşları...
Kalbimin kitabesine işlenen argümanlar.
Bir eski sağanak...
Bir yeni teselli aralığı...
Saydığım, saymadığım, sayamadığım acılar...
Bir ağrı ancak böyle hissedilmiş, dokunsan, sevgili.

Gülüşün...
Kimsesizliğin...
Gözlerin....
Ellerin...
Ve sen...
Değil hiçbiri.
Uzaklaşan aşkta değil sevgili, tüketilen bahar yalnızca.

04.01.2005, İst.

Hakkı Tunçkol

Batılın Gör Dediği

Esrik kalkanlarımız arzuhal olmuş,
Tutanaklarda kılıç kınından ölüler,
Dip diri bozguna uğramış,
Sahtekar kılıfında damgalı yeminler.
Umman'ı aşsak Kaf Dağı'nı yutarak,
Batılın gör dediğini şeytana satarak,
Konçertoda sızmış kemana tutunarak,
Yiterek,yitirilerek oynasak oyunu bu kez.

Keskin kadırgalar semender olmuş,
Göletlerde kaygan sıfatlı larvalar,
Top yekün ikmale kalmış,
Sazlık kaçışlarımızda kurbağadan korolar.
Berzaha ulaşsak Simurg'a katılarak,
Seyyahın el çektiğini sinsice kuşanarak,
Sere serpe uzanmış deryalara yaslanarak,
Biterek,bitirerek kapatsak perdeleri son kez.

Hakkı Tunçkol

Belgin**

Titrek duvarım yanı başında dururken,
Patiska saçlı bir ananın ellerinde kamaşırdın.
Çil çil olmuş suretin ile ne çocuk kalmıştık,
Bir serseri mayın gibi kör sokaklarda avunmuştuk.
Buz kesmiş bir aralıktan,
Yine ay dağlarken evleri,
Bir bağbozumu kapatmışken perdeleri,
Davul zurna bir telaş içinde,
Sizin eve bir ev girdi Siverek'ten.
Geçen geçti, kalmadı kimse ötelerde,
Bitmiş bir çocuk aşkının ertesinde,
Yeşilin adı gözlerin, saçın,telaşın gerisinde her şeyin.
Unutmak mümkün mü adını,Belgin.

Şimdi zihnimi parselleyen senden,
Kulağımda biriken küçük kahkahan,
Rezil rüsva fakir çocukluklardan,
Apar topar taşınmanız zamandan.
Oncasını yaşadım ardından,
Rüya gibi çoğaldı şu an hatıran,
Bir masal gibi işte ilkbaharlar.
Lime lime olmuş hayatlara ne çok alışmıştık,
Büyümeyecek gibi köşe başlarına pusu kurmuştuk.
Yeşilin adı gözlerin, saçın,telaşın gerisinde her şeyin.
Unutmak mümkün mü adını,Belgin.

07.03.05,İst.

Hakkı Tunçkol

Beyazlar Gece Büyür

Tüm beyazlar gece büyür,
Ak pak saçlarını sarar yaşlı bir kadın,
Ve usulca tükürür yıldızlar çatılara,
Üşür tüysüz bir kedi sürünerek,
Kör baykuşlar tüner kaldırımlara.
Kimse duymaz ölü çocuk seslenişlerini,
Kimse bilmez topal fare oynatıcılarını.

Tüm beyazlar gece büyür,
Sarnıç kuleleri eklenir ırmaklara,
Yosun bağlar kaplar parmakları.
Kısır gebe terziler,
Kapaklı mor entarisini gezdirirken,
Mayın toprağı parçalar,
Ölü çocuklar dirilmek için can atar.

Tüm beyazlar gece büyür,
Yamalı bir yorgan filizlenir,
Kökleri yağmurlarla ağlaşıp,
Martıları saltanat kayıklarını boğar.
Köpürür asileşen deniz,
Köpürür masumlüğümüz,
Tüm beyazlar gece büyür.

Hakkı Tunçkol

Beyrut Gecesinde

şarabın gırtlığı acittiğini duymak güzel
acının olgunlaştırdığı çağlardan geldik
bir yoksul savaş çığılığı patlarken dudaklarda
zamanın kanı akittiği alev savrul...

başkaldıran tekil düzensizlik
uysal ol ya da sondur bu artık
caddelerde, koştuğun sokaklarda
düdü selamlaştığın yerde yatan
başını öne yaslayan o çocuk
şarapnel hızında bir tomruk ölümlüdür
oyuncakları gökyüzünde kanla uçuşan
çiçektir daha çok o korku besleyen
başını öne yaslayan çocuk...

sivil ölüm zamanı,milenyum ölüm..!

gördüğün güller bir Beyrut gecesinden
solmuş fenerlerin ışığından gelen
kızılığında ben varım üzülen
yeryüzünün eşliğinden öfkeyle dökülen

dökülen

dökülen

kan güllerinden sana şiirler biriktiren...

parçalanmış cesetlerin önünde
aşkı da yazdım orada tarihi de
diz çöktüm bir ayın güneşle ödeşmesinde
insanı var eden tüm kentler gibi alabildiğine
ovalar,denizler duydum insanla var olabilen
bu sefer de ölüm oldu yolumu kesiveren
savaş oldu iliklerimden bir anda çekiliveren

şarabın gırtlığı acittiğini duymak güzel
acının olgunlaştırdığı çağlardan geldik
bir yoksul savaş çığılığı patlarken dudaklarda
zamanın kanı akittiği alev savrul...

savrulmak

ölmenin kabzası

ölüm:

hangi gerçeğin paydası...

savrul ateşler ortasında..!

Hakkı Tunçkol

Bilmece

Yok olmaya yeminli ayetlerde,
Yaban gülü tokuşturduk buzlu kadehlerde,
Bir ben,bir yaşlı adam,birde suskun ingene,
U mrn kanatlandığı pencerede,
Yağmaladık şehre küsmüş bilmeceyi.
Ben; tanı mıydum kız kokan zemheriyi,
Dokunamadım mühürlenmiş sevgiliye,
Yaşlı adam; otların daladığı ayazda,
Nasırlı parmaklarına doladı gençliğini,
Kimse tutamadı Haliç'te boğulan ingeneyi,
Pembe pazeninden döküldü aynalı zilleri.
Ben; ayetlerden tanıyabildim ingeneyi,
Boğum boğum düğümlenmişti karanfilleri,
Uçuk kaık dağılmıştı incileri,
Yaşlı adam; dört satırlık bir resmin içinde,
Yol aldı donuk bir ceset poşetinde.
Bir hükümlü iki maktl celsesinde,
Karar:
U hayat u yazgılı bilmece.

(05.01.2004)

Hakkı Tunçkol

Bir Akşam üstü

Gülmenin tam sırası bu akşam üstü
Hayattan alacaklı olduğumuz tüm mutluluklar adına
Aşık olmanın tam sırası bu akşam üstü
Onca kalp çarpıntısından bambaşka atan kadına
Hiç bu denli tutulur yanı yoktu hayatın
Bir sebebi aramaya çıkmanın tarifsizliğinde
Coşmanın tam sırası bu akşam üstü
Meydana sığmayan ruhum bir aşka hap solurken.

Hakkı Tunçkol

Bir Avuç Hüzün Kaldı Yalnızlıktan

C...'ya

bir avuç hüzün kaldı yalnızlıktan
apansız yüzümde beliren çizgiler
çok kalabalıklar sığdırdı zamanla azalan
sesler daha dün gibi birbirinde dolaşırken
hangi biri kaldı içimde büyüyen yıllardan

sen şehirlerimi görmelisin ben yokken
ne, yıldızlar işaret eder son oyunu
ne bir fısltıyla dolar içimdeki uyumsuz
bütün varlığım bir yokluğun gelgiti
ey diriliş!
adınla başladı tufandan sonra ilk kayboluş

sana sarfettiğim sözlerimi duymalısın
sevdiğim tüm şarkılar eskirken
seviştiğim tenlerin çürüdüğünü görmelisin
bir hayatı kaç solukta tüketir ki beden
bir vazgeçilmez gibi hayatla cebelleşirken

bir avuç hüzün kaldı yalnızlıktan
ihanetin resmini karalayan eller
bir düş mevsiminde sanki
hangi kıyımını anlatacaksın insanlığın
acı mı?
ışığı mı?
ılık bir ölüm mü bıraktığın...
başka bir çağda yaşamakta gibi mutluluğun
sokul kuytularıma kapat şuarsuzluğumu
örtülsün gece gibi bende ki derin inanç

bir avuç hüzün gibi yüzün
babilden bahçeler büyüten
endülüsten bir güle sarılı bir şarkı getiren
tarihin en saklı mabetlerinde hapsolmuşken
bir sen bir başka sen ile çoğalan öngörü
sana atılmış bir adımdır yeniden kurduğum hayat

Hakkı Tunçkol

Bir Gece Daha Biterken...

bir gece daha bitti
usul usul ayrıldı aşk
hep birileri sebeplendi
bencildi çünkü tüm aşklar
zaman acıtsın diye
okundu tüm şiirler
bıçak gibi kesildi düş.

sende unuttun biliyorum, eskidi
ıslak bir çift bakış kaldı
hüzünlü, sızı gibi devinen
acıdı adamın kan lekeleri
kadın sönmüş bir kandil aleviydi
kapandı yalnızlaşan hatıralar

bir gece daha bitti
geçmiş gecelerden başka

adam sigarasına sığındı

kadın yırtılan resimlere baktı son defa

her aşk sebepsiz başlıyordu
bir ölüm meleği yetişip
sebepsiz, aşkları çağırıyordu.

Hakkı Tunçkol

Bir Gece Vakti

Balıklar yeşil bu gece
Kır çiçekleri deniz kokuyor
Bir selam verdim yakamoza
Bir selam sahilde çakıllara
Yalnızlığım ve tenha kalabalığım
Beni sevgiyle karşılayan
Sevginin yüceldiği o kayalıklara
Gümüş gümüş sarıldı içimdeki rüya

Limanda mavi bir gemi
Salınır bir sağa bir sola
Gri bir bulut inceden inceye
İstavrit kıpırtısı ağlardan çekilir
Çocukca yaşamayı bilersen
Uzaktan biri dost selamı fısıldar
Cebinde misketler dizinde yaralar
Dalların hisirtisi sonbaharı kucaklar

Yeni çağ gibi büyür o an dünya
Her şey dönüşür her şey değişir
Sesler çoğalır , renkler karışır
Zıtlıkların imgelemi oysa hayat
Yüzündeki gülücük kadar
Adımlarının yorgunluğu kadar
Bir anının sessiz direnişi gibi
En büyük hikayendir peşi sıra
Ne yollar eskimistir ruhunda
Ne yıllar ak bir saç teli sicim sicim
Duygularının kalesidir hayat

Balıklar,
Kır çiçekleri,
Çocukluğum
Yollarda izlerimiz
İzler ki bizim bahçemiz
Uzar gider telaşında zaman
Bir gece vakti küçük şehirlerin
Kaderidir hep
gidenlerin yasını tutmak kalanlara

Hakkı Tunçkol

Bir Gök Böyle Kirlendi

'Nerede tozlu bahçeler,
Nerede öksüz masumiyetler,
Konsol kakmalarda açılan sedir,
Bir uyanışa haz duyan bahar,
Gül kurusu, saf duruşu bir de,
Konar mı kaygısız, sitemsiz elbet.' diyordu;
Aheste, titrek, ince eğrilişli,
Bir çağın Rumelili beyefendisi.
Bakmakta kaldığı geçmiş, geçmişti artık.
Kayıp kentler sivrilmişti,
Ayıp bakışlar tazelenmişti,
Kızıl ikindilerde uysallaşan poyraz,
Gülüşü kekre bir sokağa düşen kız,
Hazin bir durağa kavuşmuştu.
Birgün ansızın taşan deniz,
Mürekkebin yokluğa attığı iz,
Sülüs paspartuda kaybolan giz,
Bir gök böyle kirlenmişti, bir de alem.

Hakkı Tunçkol

Bir gün değişiverir âlem

Bir gün değişiverir âlem
renksiz bir duruş gibi orada
bir sığınak olunan insanlara
bırakıverirsin bir parça daha

Geride kalan sen misin?
bir başka adam mı bilinmez
solgun bir ağ gibi kalırsın kendine
bakarsın etrafındaki her güzel Şey
bir anlık telaş gibi kayboluverir
sonu olan Őeylerdir aldandığımız

yaşamak zorundasın istemesen de
gecenin yeni bir sesle doğacağını bilerek

Bir gün değişiverir âlem
sonsuz bir bakış gibi
bitmeyeceğini sandığın bu dş
kopar bir fırtına öncesi

karanlık sözcüklerin rafında
yalnızlıktır insan olmanın gereği

anlarsın

toprak altında kalmış bir yazıt gibi
ortaya çıkmayı bekleyen kehanetini

Hakkı Tunçkol

Bir İ Ağrı Bir Kırık Ayrılık

inan ki orada olmak istemiştim
kr odalarda bzlmşken ayaklarım
hiçbir düşünce güçlü değildi aşk adına
böylesi aşklar yaşamamıştım
böylesi yükünü mesafelerin ardında
şimdi ellerinde bir i ağrı
yüzünde kızıl bir tebessüm gizli
bilirim ne ağır bir cenderenin korkuluğunda
bilirim ne grip bir seslenişin boyunduruğunda
aşk adına yaşanmış tüm vadilerin solgunluğu
aşk adına dayanılmış gözyaşlarının kırınlığı
ıkıyordur ağzından damla damla hıçkırarak
buralar senle karışık senle dolaşık şimdi
bir tütün ödeşmesinde yanıyorum seninle...

Hakkı Tunçkol

Bir Seherde Yine Deli Gönül

Bir seherde yine deli gönül
Başladığı yerde döner durur
Geceler artık o yıldızlardan uzak
Elimden tutan iki küçük el
yanağımda yarin nefesi
Birçok özlem birçok insan tüneği
Anılar ki yarısında sanki mevsimin
Anılar ki yolculuğumuzun belleği

Artık zaman;
Kırk yaşın yamacında
Bir gülün dikenini gibi kanatır herşey
Acılar uğramaz olur
Duyulmaz sesi soluğu
Duyulmaz dünün elemini

Korkularım olursa da artık daha cesur
Korkularım bir bahçe gibi serin
Korkusuzca da yaşamak varmış
Hayat zaten bir varlık bir yokluk

...
Mişmiş , mişmiş
görmüş gönenmiş
Düşlerden bir yediveren çiçeği
Hayat zaten hep bir hemhalmiş

Bir seherde yine deli gönül
Dalların sonbahara hüznü gibi
Beni alıp götürür yaprakları
Hangi kitap hangi cümle
Hangi şiir hangi dize
Beni yeniden yaratır

Gezdiğim tüm köyler , şehirler
Tanıdığım sesler tanıdığım yüzler
O bildiğim toprak yollar
O büyük istasyonlar
O ihtişamlı kalabalık şehirler
Kuzguncuk'ta koca çınar,
Kadıköy'de sislenmiş vapur
Az önce geldiğim toprak damlı köy
Çocukların çilli suratlarında dünya
Yeniden kuruldu oysa orada .
O bıraktığım herşeyi ve herkesi
O tren garının
son düdüğü çalınan kompartımanında.
Yaşamak bunca zaman
Dünyanın gece ve gündüzleri sayısınca
Sözü bile edilmez gülünçlük zannımcı.

Kırk yaşın yamacında
Seyre durdum Öyle bir
Bilgeliğe ve Barişa doğru umutla
Elimden tutan iki k¼¼k elle
Ve
Yarin nefesi yanağımda
Yaşamak derin bir mevzu
Yaşamak b¼¼y¼¼k bir duygu
K¼¼¼k bir an k¼¼¼k bir hışırtı
Geldik bizde bir çizgi bir nokta
Konuştuk ve sustuk bu minvalde
Yaşamak haddini bilmektir birazda.

Hakkı Tunękol

Bir Yaz Sabahı

Bir yaz sabahı
Rüzgar,
bitiveriyor bedenimden
Bir dokunuş bir iklim gibi
Soluk soluk sokakların can atışı
Kedilerin selamlaşma saati şimdi
Uyandı gök uyandı şehirdeki ses

Bisikletimin pedalları güneye doğru
Güneyde özgür bir buluta doğru
O yeşilin mavi bir dağa kavuştuğu renkte
Yaşamın derin yüklenişinde bir ahenkte

İnsanlar oysa

İnsanlar ...

Her ne kadar güneşin ilmigiyle
Her adımda değişen bir heveste
Çöpçülerin süpürüşünde bu saatlerde
Emeğin günü kucaklayısında
Ellerin güçlü kuvvetli
Ellerin ikbalinde yükselen
Kudretli bir günün tegelinde

Bir yaz sabahı
Alabildiğine yeşil alabildiğine mavi
Kalbimde gezdiğim şehirlerin tozu
Kalbimde ilk ağrısı ayrılıklarımın
Alabildiğine özlem alabildiğine sevgi
Sevgidir bize dünden bugüne bir köprü

Taşır bu saatlerde
fırtınadan kurtulan bir gemi gibi

Bir söğüdün göğsünde
Uzaklara dalan belleğimde
Ömrümüzmüş böyle çocukluktan bir süs
Ne zaman konuşsak eskilerden bir sus

Saat uykusuzluk akrebinde
Saat şimdi hatırlama ufkunda
Saat yetim bir kuşun kanadında

Bir yaz sabahı
Böyle telaşlı böyle renklerden şahane
Anlamın anlamsızlığında
Bir ah ediş bir Ağustos böceği sancısı
Düşlerin kırık dökük ıssızında

Bir yaz sabahı
Güneş milyon yıldır aynı alaz

Bakır bir sıcak içimizde
Dallar yeniye gebe
yapraklar ufukta boy atmış
Deminde şimdi mevsim
Çizsem çizsem gecgin bir resim
Aynı çocuk bende aynı çağlarda
Dünlerden yaralanmış kesik bir isim
Dünlerde takvim yaprakları soğuk soğuk
yediveren bir göçün yollarında
Yollar hep beyhude bir çizgide
Yollar hep yıllardan alacaklı
Gönlü geniş bir evren düşünde
Çiçek çiçek dökülürken heceler
Şairin ölümü yaklaşır artık
Toparlar gönül toparlar şimdi
Vakit gelmiş gitmenin peşi sıra

Bir yaz sabahı
Kedilerin yılgın adımları
Orda kalsın bu şiirin yalnızlığı

Hakkı Tunçkol

Bir Yeraltı Güncesi

Her yere saçtığım aşklarımı seyrediyorum,
Her güne açtığım limanlarım kadar zor,
bu işi
bu hürriyeti
bu dünü böylesine kendime müjdeliyorum.
Hepsinin ayrı yüzü birikmiş bilmeden,
Saat kaç olmuş akrep yelkovana karışmış
yok misali çınlayan zaman avutucum derdindeyken,
bunların hepsini şimdiden görüyorum.

Avucuma serdiğim izleri serinletiyorum,
Çizilmiş ne varsa yarım telaşımın bitiminde,
Aşklarımın poyrazı mı tutunmuş tenime,
Oysa birer birer gecemden süzülen,
bir gidişi,
bir kasveti,
bir ıssızlığı böylesine kendime dinletiyorum.
Kızıl bir yakarışın kanlı kimliği önümdeyken,
Hepsinin başka bir lavı akmış yeraltıma,
Kirlenen tüm günahlara atılmış paslı bir kanca,
Hepsinin günahı yastığımın uyku basan ucundayken
Bunların hiçbirini olmamış sayıyorum.

23.04.05, İst. (04.30)

Hakkı Tunçkol

Birimize ya da Hepimize Dair

Kente teğet geçen yüzlerdik önce
Bir isim bir giz gibi sisliydik gecede
Önce ellerimiz konuştu saatlerce
Önce o eller oldu yüreğimizden akan
Ses sustu göz sustu teğet geçen zamanlarca
En onurlu aşk böyle başlıyordu defalarca

Oysa saatler anlamlandırır hasretin adını
Zaman hep böyle işler adını sevdaların.
Şimdi beklemektir çaresi düşlerin belki
Şimdi incitmeden yol alan sessizliği
hissetmektir kıyısında durarak.
Kente teğet geçen yüzlerdik önce
Bir mor pencereden
Bir güz rüzgârından
Bir yabancı bakıştan
Bir olmadık caddeden doğan.

Aşkı aşk yapan
O aşkı başka bir yalnızlıkla paylaşmaksın
Kentın apansız anında
haykırmaktır ismini artık bildiğim.

Hakkı Tunçkol

Cadenza'yı Dinlerken

gece bir sesin öfkesinde
yapayalnız saatleri ömrümüzün
uğulduyor ve bekliyor
kimi?
olanca uzağında bir acıyı belki
selamlıyor
susmadan,durmadan
belli ki çok apansız geldi bu defa kış
inci bir dökülüş gibi yağarken kar
kaç acıyla örtülür bu düş
başka bir düşü çağırken bir anda
Hakkı Tunçkol

Cemre

Çıkamaz bir yoldasın biliyorum sevdalım,
Hangi zaman hayalimde eskir edalım,
Kainat tatsa, ayrılığa vebalım,
Işık toprağa,
Toprak suya,
Su dirilişe,
Cemrem sana düşer, esiririm.

20.12.2003, İST

Hakkı Tunçkol

Çarmıha Gerili Aynı Hayat/sa

Coşkunun kuşatmasında ürperen ten
geç bulmuştur bir matemın kudretini.
Kara ya da hakir bir avcının pençesi
zor zapt eder servi savruluşlu tan yerini.
Kutbunda ayaz samyelinde haylaz
ekvator çizgisi kadar derindir yas.
Kuşların kuluçkaları bile ısıtamaz
ki
göç başlamıştır doğum bile yetmez

acının gergefi olan matemın ikmali
sil baştan serpilirken bir kağıda
son söz hafifletmez tekmili azabı.

ki
mavi umutken pastel lekelerde
ki
odan yalnızlıksa uyanışında
ki
bulanmamışsa ırmağın bakışında
sen de buna inanmışsan
yani
suçluysan kendine her defasında.

hayat hıçkırır mı seninle bir defa
bir sakin yaslayışla ruhunu
coşkun bir kederden
cimbızıyla ayırabilir mi sormadan.
ve
hala bildiğimiz aynı hayatsa bu.
çarmıhını yakar mı aciz saadetinin.

Hakkı Tunçkol

Çığlık

-Iraklı çocuklara-

Bir mart dönümü daha yaşıyoruz
Kan mevsimini müjdeliyor, zaman baharı eskitirken
Acı bir çığlık var kulaklarımda
Ağrılı çocuk gözleri savrulmakta küllerin arasından
Hangi çocuk daha yetim bu tepelerde
Ve hangi alev daha yakın çaresiz bedenlere
Ve hangi soru daha keskin kararsız cevaplara
Bir mart dönümü daha yaşıyoruz
Kan mevsimini müjdeliyor zaman baharı eskitirken
Ölülerde diriler gibi ağıt yakar
Ya bu son..

Mart2003

Hakkı Tunçkol

Çok

Hırçın bir çocuk selamı verdim sana,
Patiska saçların suçsuzluğumda büyürken hala,
Efsunlu masalımı dokurdun çıkırığına,
Billurlaşmış rengin kırık bir şövale üstüneyken.
Gözlerini açıp bakmak isterdin ellerime,
Gözlerin kor gibi yanan gözlerimde,
Ellerim çaresiz bir öfkemde daha,
Yorgun kaçışlar tazelerdik hayata.
Ah hayat!
En çok emanet saydıklarımı kustum,
Onlarda darağacında sallanmayı sevdim,
Onlarda aradım birde yalnızlıkları,
Ben en çok..
En çok..
Çok alıştım darmadağınık aşklarıma.

kasım2004

Hakkı Tunçkol

Dar Sokaklar

-Babama_

Çocukluğumun geçtiği dar sokaklardı senin adın,
Beni alıp götürürdü sessiz soluğun,
Bu dar sokaklar gibiydi yüreğim,
Sessiz,sakin ve kimsesiz.
Acımı gömdüm bu topraklara,
Sevdamı çaldı kıskanç mavilikler,
Sonra nedendir bilmem,
Kaybettim bir bir sevdiklerimi.
Kelimelerin alışamadığı cümlelerde,
Şenin sevdiğin o dar sokaklarda,
Üşürken,hüzünlüyen ve öylece,
Hiç elimden gelmeden bıraktım.
Sonra soğuk bir rüzgar geçti yanımdan,
Kayboldu birden sevinç gülücükleri.
Seni hep bekledim ama;
Gelmedin işte.
Çocukluğumun geçtiği dar sokaklarda kaybettim,
Umutlarımı,gençlik heyecanımı en önemlisi seni.

05.10.1999

Hakkı Tunçkol

Deli Kızın Kaçışı

Bir vedanın yükselişiydi denizin tuzu,
Genzi yakan bir yutkunuştı o deli kızın kaçışı.
Siz yoktunuz o sıra durgundu martı hıçkırıkları.
Bihaberdi eşraf, hercai olmuş aşklaşmalara.
Saçları değerdi Haliç'e, saçları kızıl bir renge.
Bir kentin ters köşe uzanmış barikatına.
Öyle bildim onu öyle bir dokunuşla.
Öyle sevdim onu öyle bir sarsıntıyla.
Geldi geçti şimdi o bahar o sevimli yel

Elimde bağı yakan bir küçük resim
Pembe bir gül gibi yırtılır artık mevsim
Uzansa da gökle renklenmiş değişim
Kısacık bir ömürdü solup gitti
Siz yoktunuz o sıra yorgundu gemi yanaşmaları
Benzi kanırtan bir düştü o deli kızın kaçışı
Bir anda salındı bilinmez bu aşkın akıbeti.

Hakkı Tunçkol

Denizati

Yüzümüz eğri bir denizati
Sayıyor zamanın karanlık şafağını
Ellerimiz ki acının yeryüzü atlası
Kan çiçekleri deriyor gecenin ardı sıra
Yorgun ve bitkiniz nedense
Sırlanmış bir bakırın sırtımızda
Paslı bir izi kalmış, yerli yerinde

Uzağız bir o kadar uzaklığın
Lafı bile edilmez hafifliğinde
Yalnız saatleri çürütmenin
Yelkovanı koşuyor hoyratça
Sen bana diyorsun ki hala:
Zamanı unut ey yüce suskun
Kentlerini bırak orada dursun
Yetişsin bir ırmak hüznüne dokunsun
Sevişilecek daha çok acılar olacak
Sen bana böyle demek zorunda kalıyorsun
Bir çağın sığ deltasında çırpınan
Ey yüce kâhin -sorgusunda- hayıflanın
Ben biliyorum en hazin son bu yaz yağacak

Belli ki
Unutulmuş bir denizin dalgaları duyulan
Kanatlarında mavi pullar dolanan ses
Martıların kanımızda akan çılgılığı...
Ey hazin ses de sen sadece
En ılık ölüm saadeti de yaşanılan

Ne kadar yetim ayrılık varsa
O kadar gerçektir demek istediklerin
Bir gölgenin bir gölgede bulabileceği
Ürkek bir kaçıtır korkunun boyunduruğunda
Ne kadarsa o kadar ağırdır ey yaradılış
Ey sözcüklerin en kekeme sığınağı
Sen bende sakla tüm emanetlerini
Bil ki
Çoğullaştıkça güzeldir her şey

Hakkı Tunçkol

Derdin Ya

Küçük şehrimde değince hazan,
Başka bir yazdan kalmaydı sanki zaman,
Sevince çoğalır dünya derdin ya,
Bir bahar toplarken işçiler ötelere.
Bulanık bir gençlik ellerde sersefil,
Körkütük gecelerde harcanır gönül derdin ya.
Şimdi ne küçük şehrim çoğalır an be an,
Ne gri yollar çamurlanır dizlerimde,
Ölümler bile avutamaz çerçeveleri,
Eskiden kalmış bu avuntun derdin ya.
Ardımızda birikir düşlerimiz,
Bir yaralı kuş konar ya ıpslak,
Kirliliğe topağlar eskimemişken hala,
Uşulca kaybolurdu ya ellerimiz.
Çırlıçıplak yaşanırdı her şey,
Çırlıçıplak güneyde bir yerde,
Gökyüzünün erişemediği şehrimde,
Ömrümüzün çınladığı yerlerdi oralar derdin ya.

19.02.2005, Van

03:00

Hakkı Tunçkol

Divitin Önsözü Asılsız

Suyun ensesinde recm edilmiş siluetim,
Kedinin yaladığı yağmurda arıyordu aslını.
Mürekkep divitin içinde bir parça iz,
İzden kalmış renk önsözüm oluyordu.
Her önsözün tükenişi gibiydi roman,
Her romanın önsözüydü elde avuçta kalan.
Dil tabiatına uymaz,asi latin harflerim,
Söylememişti elbet,
Tarihin tabletlerini okumayı sökemediğini.
Romanlar gibiydi önsöz,
Rafların çekmecesinde ayıpsız,
Nü bir tuvale utanmazca bakan.
Yok olmakla var olmanın dönüşümünde,
Apaçık sayfalarının rotasını güvertesinde kemiren.

26.11.2004

Hakkı Tunçkol

Dost Zamanlar Şiiri

Çocuklar bir düşe uyurdu bizim bağlarda
Karşiki dağların alazı vururdu sonsuzluğa
Bir ses bir imge çoğalırdık durmadan
Güzden çıkmış soluklardık baharın canlanışında

Bitmez tükenmez yıldızların oyunu
Gecenin sabaha bakışı gibi hüznü
Süzülürdü o an ruhumuzun inceliği
Bir gerdanlık gibi koşardık
Suyun en beyazına kana kana
Bir coğrafyanın dudak büzülüşüne
Aşka dokunmak aşkla doğrulmak
Mor bir şiirin atlasına açılırdık korkusuzca

Ben bu tarihin ovasında çocuk oldum
Bir incirin dalında gölgelendim
Kirazın dağarcığında kırmızı bir yel
Estim estim mavi bir döşek gibi gökle

Egeden uzanırken çocukluğum
Nazım oldu yüreğim
Karadeniz'e savruldu gençliğim
İlk kadehte arındım orda
Bir şiirdi yeşertti beni
Bir şiirdi umut oldu sol bileğim

Yunustum bozkırdan bakarken
Bir iç oviden bir platoya giderken serüvenim
İssızdı köyleri o an Anadolu'nun
Pir Sultandı Sivastı halayda yerim
İnsanı insanda bulmaktı dileğim
Bildiğim bilmediğim tüm destanlar
Nasıl olsa anlatırdı beni bana
Bir derya gibi seni sana
İnsanı insanda yüceltmekti emeğim

Kader değildir oysa bir canı candan almak
Madımak'ta yanarken güllerim
Daha on yaşın bahar ağrısı
Cicek döktü doksan için kavruk temmuzunda

Ve gençlik geliverdi bir çağ ağrısıyla
Denizleri sevdim mavi dalgada köpük köpük
Denizleri coşkun bir devrin isminde yücelen
Sokaklar halen kavgasıyla akıp giden
Caddeler boylu boyuna emekle uzayan
İlk anda nasıl başladıysa insanın yolculuğu
Aştı sevmekti payımızca bölüşülen
Bir düşü nasıl büyütürse ellerimiz
Öyle büyüttüm içimdeki ruhu
Öyle öylesine inanarak inancın safında
Vakur dirençli solgun bir dünün tarafında

İnsan soylu bir vücut soylu bir kan
İnsanı insan yapan en değerli an
El ele göğüs göğüse sıkı sıkı
Sarılmaktı sıcak bir dost zamandan

Hakkı Tunçkol

Dönüşüm

Zaman; bir imgenin tündediği aralıkta başlayan

Bir adamın bir kadına yaklaşması kadar anlam bulan

İmge; bir zamanın başlangıcı gibi sonlanan...

şeytan yalnızlığı üzerimizden geçip giden seslerdeki

kadının gözlerinde batması bir günün

adamın bıyıklarına sinmesi tütünün

sevişmeden başka bir işe yaramaması aşk denilenin

ketum bir acı gibi tıkanması sevgilerin

şeytan yalnızlığındandır bu ikili dayanışmanın sebebi

Hakkı Tunçkol

Dün Bugün ve An' a Dair.

Haydi çık artık o ay aydın yola
İçinde bitmeyen o şen kavga
Kurul gönlünün bahar dallarına
Seni bekleyen o çocuk sokaklar
Dağarcığında selâmlastıkça çoğalan
Rüzgarın, dut ağaçlı, asma yapraklı...
Seni sarıp sarıveren ana rahmi gibi.

Komşun Nebahat ablan orada sanki
Daha dün gibi saçını saran oyalı yemenisi,
Örgü makinasının meraklı kahkahasında.

Geldin işte bin yıllık hasret gibi yeniden

Amcanın çocuksu seslenişi
evinin kapısında yaşıyor halen
Haydi bir düşün ol şimdi seyret alemi
Sen ki çocuk kalmayı sevdi hep
Kayboldukça şehirlerinde kalabalığında
Nane şekerleri , topaclar ,dondurmacılar
Göçmen telâşlar uçurdun yaşama
Ki yaşamak köklerinle büyümekte
Haydi duy artık o içindeki insanları.

Babanın yakışıklı gölgesi
Ölmezmiş oysa bir toprağa çiçek olmakla
Bir güvercin kanadında da beyaz
En güzel renkmış gökyüzünün tuvalinde
Sonra bir yaşlı el gibi uzansa
Büyük çerçevesi gözlekleriyle babaannem
Muzip iki arkadaş gibi
Yaramazca karıştırdık şu dünyaya.

Turgutlu
Kasaba
İki ismi göğsünde eriten anılar ovası
Belleğinde bağbozumu sarhoşluğu.
Haydi çık artık ay aydın yola
Elinde pamuk şekerler, kül rengi sıcak yüzler
Büyüdükçe büyüt içinde hoyrat geçmiş.

Bir telaşla ilerledi akrep ile yelkovan
Hep bir yalnızlığa el uzattı yaşam
Zaman bir atlı karınca döngüsü gibi
Dünde kalanlar bugüne taşınanlar arasında.

İnsan olmak insanda olmaktı anladım
Az gidip uz gidip çok olup çoğaldım
Bir düşün bahçesiydi dünya avundum
Ne kadar da benliğimde arındım
Dardım bir vakit bugünümde duruldum

Haydi ık artık o ay aydın yola
Geçtiğin toprakların izinde ömrün
Şen baharlar, taze filizler gibi
Kaldır başını yürü güneşe doğru
Yaşam yaşadıkların kadar anlamlıdır
Sen bir çift göz bir çift kulak
Sen iki damla gözyaşı
Bir dolu kahkaha
Ne kadar insansan
Kan ve kemikten başka
O kadarsın o kadar bu deryada.

Hakkı Tunçkol

Düş Kırıntıları

bir düş kur ortası yeşil olsun
karanfil nakışlı köy yemenisi etrafı sarsın
ısıt ki içimi tüm sarhoşluklardan beter olsun
bir mucize diyeti değil
bir vecize yük söz değil
şarap gırtlığıma kadar dolsun
öyle alışması öyle katlanması da olmasın
bir anlık bir nefeslik bir şey işte
olursa tüm yalnızlıklar böyle sevilesi olsun

Hakkı Tunçkol

Düşlerin Hicaz Trajedisi

Bildiğin sokaklar kaybolur önce,
Zaman aynı yerde, sen başka alemde.
Düşlerini büyütürsün korkusuzca,
Ya da korkmaya bile vakit bulamazsın,
Neler söyler neler sayıklarsın.
Onun peşi sıra emekleyen,
Bir kağıt parçası gibi kenara atılmış,
Körpe bir acın vardır.
Düşlerin; berrak umutlarının sığınağı,
Hüzünler; düşlerinin sırtında dokuduğun.
Ne lanet iştir bu,
Ne ağır aksak adımların,
Hiçbir şeye vakit yoktur,
Hükmedersin o an evrene,
İçinde yalvaran insanlara,
Kalbinde çırpınan tenhalığa,
Koca bir duraktır izinsiz binilen yolcularınla.
Düşlerin; ince, kıvrak dönüşünde,
Uygunla barışırsın delice.
Aklında eskimemiş yolcular,
Önünde güneş kuşakları sarınmış dağlar,
Umutlarını ay tozlarına bulayacağın şarkılar,
Seni bekler...
Seni arzular...
Seni yüceltir...
İstedığın her şey önünde işte!
Ne duruyorsun,
Koş yetiş o düşlerin hicaz trajedisine,
Koş yetiş artık.

28.06.2004, İst.

Hakkı Tunçkol

Ege

Bir denizin arınması gibi geliyorsun
Kıyıda bir avuç çakıl taşıyla bekliyor şimdi seni hayat
Küçük adımlar, mavi bir güney rüzgârı...
Heybende ağustosun en duru bükülüşü
Sanki daha önceden tanışmışız gibi bakıyorsun
Hüzünlerimize serpilene bir muştusun anacığınan

Yüzünün aklığında kamaşacak şu karanlık dünya
Sessizce izleyip göreceksin her şeyi, yavaşça
Mevsimlerin bir insan gibi değişimini
Her insanın bir mevsim gibi dönüşümünü
Yaşamalısın doyumca

Dalgaların ömrümüze dokunması gibi geliyorsun
İmbatın ruhumuza işleyen ılık serinliğiyle yanaş limanlarımıza
Pamuk ellerinin kıpır kıpır kıvrılışıyla
Her geçmişin bizden soldurduğu
O saf duruşu hatırlat bize bebek

Dayın...

Hakkı Tunçkol

Engereği Halk Sızan Aşk Kuşatmaları

Kayıp krallıklar çaldım isminin tutanağına
Ayıp arsızlıklar doladım dudağının aralığına
Bakışın takılıp zincirlerken utanarak
Gözlerinin saydamlığında arınırdı kirli bir uygarlık

Zifiri aşk sokağının ışıyan kıpırtısı
Şenleniyor bir bahar umarsızca çoğalarak

Kuytu kent keşmekeşliğinde aylak izdüşümüm
Taşralı mahcupluğuyla kenetleniyor ellerine
Dokunuşun sarkıp istiflenirken uzayarak
Batıl bir savın yenilişine and içiyorduk öpüşerek

Direnen halk esaretlerinin aşk kaçamağı
Yıkılıyor bir kent gibi surlarıyla ördüğü sağrı.

Savunduğun doğruların hiçbir anatomisi
Hor göremez bir aşkın bir aşka bakışını
Halk ki yummuştur gözünü tüm sarmalayışlarda

Ya da

Kendi ayaklanmam kafesini kırıyor tüm karşı duruşlara

Aşk doğuyor masum varoluşlara
katliamını yağmalıyor puslu gün doğuşlarında...

Hakkı Tunçkol

Eskitilmiş Hüzünler Çıkmazı

Anlamı yok artık hayatımdan geçen kelimelerin
Bir bir tanıdım kıyısında durarak adımlarımı
Ben mi eskidim yeni bir iyilik mi buldum
Zifiri bir düşün kandilinde ısındı hayallerim

Ama ben daha öncede sınıdım hayatta kalanımı
Daha fazlası kalmıyor şansından yana azalınca
Bağırabildiğim kadar bağırdım oysa
Körelen bir umudun aynasında çözüldü yüzüm

Olmayan sebepler arayan iblis neslime
Kızgınım kuytu barınaklarda acıyıp
Bu yüzden peşimde büyüyen yaralarım
Kan aradı kalbi temiz bir mahcubiyetten

İyi gelmeyen onca bitip gidenden
Bir kısa macera çiziktiriyorum
Ellerim mayınlı yollar temizlerken
Hayatta bitiyor huysuz bir esintiyle
Ne üzölmeli ne sevinmeli şimdi
Bir lodos gibi yetişmeli başkalarına
En iyisinden yeni bir hüzne sarılmalı
İnsan oyunlarına bir parça daha karışmalı

Hakkı Tunçkol

Esrik Sözlör Yumağı

Aşkın parçaladığı hüznün tarafında,
Ayrılıklarla ödenen bir sızının parafındayım.

Siz sevişmeye dalmışken hevesle,
Kan çanağı bir mezra çökerdi karanlığa.
İvedi yansımalarınız yutkunurdu,
Okyanusların güçlü hırçınlığında.
Kibir ve utanç: teğet arşınlarınız.
Umut ve gerçek: saydam sunaklarınız.
Birbirini bileyen tokluğunuzda,
Örsün çemberinde erirdi hıncınız.

Yüzün eğrildiği günün yordamında,
Çelişkilerle astar atan zamanın boşluğundayım.

Siz dualar beslerken cömertçe,
Sırat cetveli tutardı zebaniler.
Gümüş ilmihalleriniz küllenirdi,
Ebedi kursakların simli buğusunda.
Cesur ve ürkek: soyut kuramınız.
Tin ve tül: paradoks perdeleriniz.
İç içe kaynamış sığılığınızda,
Badirenin imbatına gerilirdi inancınız.

Sesin estiği özün bendinde,
Taşkınına eklenen bir tükenişin resmindeyim.

Siz kentler eskitirken sevinçle,
Yılkı kanatlar yükselirdi doruklara.
Hür sıfatlarınız pekişirdi,
Adil kabarışların soylu yalnızlığına.
Tekil ve çoğul: biriken uzamınız.
Mutlak ve bağıl: devinen karamsarınız.
Gri şakiyan ahenginizde,
Örtük rahlenizde tozlaşirdi soykırımınız.

06.04.2005,İst.

Hakkı Tunçkol

Eylülde

Yağmur yağdığında her eylülde
Ne güzel çiçek dökerdik biz seninle
Dudağımda bir İstanbul yudumlanır
Buğulanmış pencereden çekilen halatlar
Ne çok hüzünlenirdik birden bire.

Bildiğimiz vapurlardan bildiğimiz insanlar inerti,
Telaşlı,uysal,kırgın,kibirli,öfkeli...
En çokta onların hikayesi bulurdu bizi
Ellerimizi ısıtan onlar olurdu sonra,
Ellerimizi en iyi tanıyan onlardı belkide
Yağmur ağlasa şaşırılmazdık bu işe.

Yine bir yazdan çıktık,
Dökülen yaprakların rüzgarla savrulmasından başka,
Ucuz kitaplarda kırık sözcükler,
Tozlu bir düş gibi güneşin mevsimindeyken,
Uzaklarda kaldı içimizde renklenene herşey.

Yağmur yağdığında yeniden,
Biz seni bekleyeceğiz yine başka bir eylülde.

Hakkı Tunçkol

Eylülle Beraber

Bak işte bitti bir rüya
Hülyalı bir mevsimde artık dünya
Önce kuşlar gidiverdi
Sonra leylaklar boynunu büktü
Sessizken herşey
Ateşböceklerini izlemek güzeldi

Mehtabın rengi ruhumuzda bir hicaz
Dalgaların kıpırtısında anason bir dem
Ne gam ne zamansız bir elem isteriz artık
Ağustos hep böyle
Bir aşkın gidişi gibi çekip gidiverirdi.

Biz artık Eylülle beraber
Son yıldızları silip gökyüzünden
Seher vaktini karşıladık

Hakkı Tunçkol

Filler, Nehirler ve Gökkuşakları

uzundur geçmesi bir çölü
ve geceler karasal bir örtü iliklerde
gezdim oysa bir kartalın gözbebeğinde
güneşin kara bir vücut bıraktığı tenlerde
-afrikada olabilir...
insanın insanla olan ödeşmesinde
ölüm: soğuk bir çocuk
usulca ve kanla dolu akan bir nehir: ölüm,
gördüm..!

bir gülü tanırım kokusundan
bir muştuyla şaşkınca bakarken
öpebilirim boynundan bir anda,
aşka bu kadar kurak kalmışken
başka bir kıtasıda uygun aslında
insanlığın tarihi ne kadar gücendirdi
büyü bozuldu ve içine aldı ikimizi
dünyanın en yalnız bırakıldığı
başka bir insan coğrafyasında
buluşmalıyız yeniden.

filler, nehirler ve gökkuşakları
Kalahari diyesim var
Büyük Sahra belki de,
-Afrikada...
bir kartalın gözbebeğinden

gördüm..!

cehennemi andırıyordu her yer

bitkin ve savunmasızdı gökyüzü

aşka yer yoktu sevgilim

hepsi bu...

Hakkı Tunçkol

Gazze'nin iekleri

Gazze'nin iekleri
Leyla'nın gözleri kokar yeşil yeşil
ağlar bir denizin iyotunda
Mavi bir dş gibi ışksız şehir
Gazze'nin derme çatma bahçeleri
Çiy taneleri dökülür usul usul
Şarapnel ve demir taneleri
Kırık bir oyuncak, beyhude bir ecel...
Karışır bedenlere karışır acılara.

Gazze'nin iekleri
Aar mı bir uykusuz gndoğumuna
Kr bir sabah,
samyeli
eser mi huysuz?

Bahtiyar bir el,süt memeler bir anneden
İçer mi salıncakta bir bebek

Leyla'nın gözleri yeşil yeşil
Şimdi bir avuç toprak,
bir sessiz gm olmamışa
Bakar mı yüreğimize suçsuz günahsız?

Hakkı Tunçkol

Gece

Gecenin kuytusunda Hasanpaşa'da bir devriye dolaşır,
Taş duvarlara kusmuş sarhoş gölgesine dalaşır,
Aç köpekler söver sokaklara usul usul gök yarılır,
Yağmur sağanak yağar, melekler uykulara mayın döşer,
Cennet yarıkları dolmuşken sırat cetveli tutar zebaniler,
Dünden kalmış bir şarkı gezdirir rüzgar,
Tamamlanmamış bir uğultu bırakır dallarda,
Tamamlanmamış bir karanlık toplar şehir,
Yaşanır sessizlik yaşanır kimsesizlik dolu dolu,
Kendinden geçmişçe sırtır dört tarafa bilinmezlik.
Gecenin kuytusunda Hasanpaşa'da bir devriye dolaşır,
Beni benden alıp gider de bu saatlerde aklım karışır.

05.03.2004,İST.

Hakkı Tunçkol

Gecenin İnfazı (y) aklaşır...

Gecenin girişine mumların soğuk teni akardı,
Saydam bir kipriğin günebakanı tozlarını saçardı.
Bir yaylım ateş...
Bir ters köşe vurgun...
Vivaldi'nin konçertosundan tüymüş asi bir mızrap,
Tüm yangınını bahşederdi,amansızca...
Kayıp adalar gibi zayi,
Zayi krallıklar kadar illegal,
Habis mitinglerde bildiriler geceyi suçlardı.
Omurgadan şallar kelepçelenen zanlıyı,
Aklığında boğulacağı günün darağacına taşırdı.

11.11.2004,İst.

Hakkı Tunçkol

Gecenin Rengi

Ne zaman gecenin rengi değişse
Senin şehirlerinde ıslanır gözlerim
Zamandan taşmış gibi kör topal
Soğuk bir sabahın sularından
Kopar gider Kadıköy'den vapurlar
Fikrimde yine o eski neşe
Fikrimde incelen kara bir gülümseme
Saçlarının rüzgâr kaçkını salınışı
İnce bir düşte direnen vücudumu
Esir alır sen olmasan da yanımda

Ne zaman gecenin rengi değişse
Hazin hikâyenle durgunlaşır sözlerim
Uzağından yuvasız martı çığlıkları geçer
Duymazsın belki, sen sessizliğe alışıksın
Bulutlarında olurum
Pencerende buğulanmış bir damlanda
Kaç sağanak yağsa gökyüzünden
Ben yine ıslanmadan dururum

Ne zaman gecenin rengi değişse
Bakışının mahzunluğuna karışırım
Ne kadar içsem ne kadar içsem...
Karşı koyamadan sarhoşluğuma
O kadar iyidir bu bana bıraktığın acıdan
Her ayrılığa alışıldığı gibi alışılır elbet
Sabah en ihtişamlı haliyle aydınlanır
Geçer yüreğinde heyecanla çocuklar
Her sabah gibi başlar ve biter gün
Bir aşktan güzel ve çirkin kalabilen
Hayat gibi yaşanılan bir an kalır geriye
Aşk biter ve bittiği yerde solar ümitler.

10.01.07,Alahacılı Köyü

Hakkı Tunçkol

Geceye Benziyoruz

Sanki bir geceye benziyoruz
Bizden kalan birkaç eş dost
Sabahın aydınlığına çekiliyoruz
Uykularımız oluyor
Uykularda anıyoruz gidenleri
Gidenlerin telaşında anılarımız
Büyüyor dünyanın olanca saatlerinde

İnsanoğlu nasılsın? diyorum
Nasılsın?
Bu zamansız kaçışın sebebi
Acılardan arınmanın sebebi

Yok diyor
Biz yarattık hüznün ellerini
Çelik gibi sulara ak pak
Yıkandık ölümlü hissederek
Yok diyor
Kaçış yok, acılar yok
Ayrılık yakışır hüznü duruşuna

...

Sanki geceye benziyoruz
Bize benzemeyen karanlıklardan
Ergin topraklara savruluyoruz
Sevmelere büyüyoruz
Soyunuyor bir kadının ayakları
Sevişmeliyiz bu acılarla
İnsan acıyla doldukça sevişir biliriz
Unutur bir gülüş başlarken kederi

Sokaklara açılıyor, sokaklar...
Yan yana dizilmiş kahvelerin
Önlerinde sigara yakan adamlar
Kimsesiz köylerin ıssızlığına dönüyor
Dumanın yalnızlığa yükselen tükenişi

Kendime soruyorum yine
kendimdeki inceliğe
Nasılsın?
Sararmışken bir bahar...
Ayaz bir zaman gibi gelmişken kış
Kendimdeki kendiliğim.
Nasılsın?

...

...

...

Kapılar..

Kapanmalı usulca
Soğuk bir dağ var yakınımızda
Soğuk bir yel taşır göremeyiz
Kadınların bir sesi aradığı anlarda
Adamların bir sese daldığı anlarda
Kapılar
Kapanmalı usulca

Ve ben sonra
Yeniden sormalıyım dünyaya
Yeniden bakmalıyım dünyaya
Bir kuşun savurduğu rüzgâra
Kanatlarındaki özgür telaşa
Güneşin suya bakarken ki
Suyun güneşe kanışında ki
En saydam en derin yayılışa

Yeniden sormalıyım ben
İnsanoğlu nasılsın?
Nasıl geçmişindeki sen
Nasıl şimdi sende ki sen
Ve biz nasılız uzaktan bakınca
Yakınında durunca, sövünce, sevince...
Bir kadının ellerinde ellerimiz
Bir acının gözbebeğinde umarsız
Bir insana yakışan, ondan uzaklaşan
Nasılız her insan kadar sorulunca

Geceye benziyoruz
Gece de ki sessizlik hali boylu boyunca
Önümüzde saklı bahçeler
Usul rüyalar güzelliği bizdeki
Birer birer dağılmış acılar gibiyiz...
Bir bilinmezin eskimiş seyircisiyiz

21.11.06, Alahacılı K.

Hakkı Tunçkol

Gediz'in Toprağını Karanlar..

Kara kazan alevinde avluda ak kadınlar,
Topukları ağarırdı pekmez teknesinde.
Tandır gölgesinde ovulan hamur,
Kınalı ellerden sürülürdü ocağa.
Balkın sararan otlarıyla şehrimden
ama derin
ama hazin
ama bıçkın
memleketimin işçileri,
Dört bucağı Anadolu kıyamında has,
Yalçın dağlar doruğundan çıkagelmiş
Kahverengi bir karaltıda gece gibi pars
Yanık topraklardan güne seyreylediler.
Ocakta duman gözde duman canda yar
Tüten bir buğuyla sarmalanan seyran
Römorkörlerle salınırdılar Gediz'e.
Gediz'den o sıra sıcak bir nehir eğrilirdi,
Eğrilen nehre bulanmış birde gidenler,
Pekmez, ekmek her daim hasret elbet.
Hasretin izmaritinde,
Malatyalı Hayri en mert en cömert duruşuyla,
Kır saçlarının kakülünde aralardı ovayı.
Ova geniş: bir coşkuyla yayılan
Ova emek: bir bıçkıyla dizginlenen
Ova bakarken yeşil keskinlikle,
Malatyalı Hayri nefeslerdi cigarayı.

Simavlı Nedim lal bir nefer,
Salınırdı römorker...
Avanoslu Rıza toy bir keder,
Salınırdı römorker...
'Biter' derdi Irgat Ali 'biter'
yekpare gevreyen bu yer
bu bizim bağrımızdan esen mor seher.
Çentik atılan sürgünüyle işçiler,
Yol ve toprak,
Yel ve gök,
Nefti bir suskunlukla buluşurdu övünerek.
Ak kadınlar beklerdi şen görünerek,
Her sabah bu işareti terkederek.
Biter derdi Malatyalı Hayri,
Biter derdi Simavlı Nedim,
Bitti derdi Avanoslu Rıza,
Bir ovayı sırtlayarak.

Hakkı Tunçkol

Gidenler için

Dökülmüş yüreğimin sonbaharı
Ardımda ne o eskiyen dost sıcaklığı
Ne göçmen kuşların telaşlı fısıltısı
Birer birerdi,
Çoğaldı gidenlerin ışıltısı
Ruhumun bahçesinde bir gömü şimdi her biri.

Çocukluğumuzun yalınayak koşan kalabalığı
Suskun bir taşranın kimsesizliğinde şimdi
Ne selamını kucaklayabildiğim dünler
Ne hasretine uzandığım yollar
Sıra sıra dizilmiş selvilerim var şimdi

Yüzümde beliren çizgilerimde
Özlemine muhtaç sevgilerim var benim
Ölümlle çoğullaşan türkülerim
Türkülerde yaşattığım insanlarım var benim.

Hakkı Tunçkol

Göç

Harami saydığın göç defterini,
Yaban bir kayalıkta yosun tutan,
Cılız bir doğu sefirinin soğuk kimliği ararken,
Kar altında mahmuzlanır kısraklar.

Çizilir yollar,
Göçe bir adım yaklaşan ağıtlar,
Hızması taze bir gelini saklayan dağlar,
Diyar diyar küllenecek yüzler,
Kardelen baharlar yaşar bu göç.

12.01.2005

Hakkı Tunçkol

Gökkuşağı

Kybele'nin doğum suları ılık ılık akarken,
Acı bir çığlıkla doğdu dünya.
Kirlenmez bir sınır ve ay tozları saçılmış,
İssiz bir yaban el sinsice dokunmuş,
İşte o dokunuşta bir maya ve tüm duygular,
Kan ve can bir çırpıda yoğrulmuştu.
Yavaşça süzülüp göz bebekleri açılmış,
Kırpikler güneşin ışığıyla kırışmıştı.
Kybele yorgun ve hasta sızlanmış,
Kybele ova ve deniz yayılmış,
Bir ipek yumağı gibi yıldızla örülmüştü.
Soğuk bir bulut gizlendiği örtüden sarkmış,
Ayaz bir rüzgar iliklere uzun işlemişti.
Sancılara başka sancılar,
Yavrulara başka yavrular,
Ölümlere başka tüneller eklenmişti.
Gece toprağın, toprak sabahın alevini,
Zaman büyünün, büyü geçmişin sızısını,
Koca küreklerle limanlara taşımıştı.
Kybele taşlaşan kalbine tüm acıları kazırken,
Soluk bir gökkuşağı kaplamıştı insanlığı.

2003

Hakkı Tunçkol

Gözlerim gitgide sana benziyor...

Kamçılı bir feryadın nihavent güftesi,
solgun bir efendinin inleyen cüssesine dönüşmekte.
vakit; geçmişten muaf hürriyetler peşinde,
sen peşimde, sensizlik peşimde,
her yanım kapalı bir havza memnuniyetinde.
gamzesi acılar tuvalinde sisli çerçeveler,
boy verir oldu aynalarda çırpınan rengimle,
kirpiklerime bakacak olsam öfkeyle,
gözlerim gitgide sana benziyor,
bakamıyorum.

Her yeni gençlikte orta halli firarlar,
cüzam kabuklar atan tayfalara karışıyor.
her eskimiş çocuklukta ağır hasarlar,
hayat bin bir tuhaflığa birden alışıyor.
söyleniyor,
dönüşen dünün misafirliğine bugün.
tel çekilmiş sürgünlüğümde,
kaçtığım yokuşlar iki parça örselenmekte.
sen peşimde, sensizlik peşimde,
dört duvarım kuytu bir esaret diyetinde.
yüklü bulutlar çehresinde puslu yağışlar okşamak da,
kan revan içinde toprakta devinen hayalini.
alnıma yontulan çizgilerime dokunacak olursam,
gözlerim gitgide sana benziyor,
dokunamıyorum.

Hakkı Tunçkol

Gözlerin Aklımda Firari Bir Dem

gözlerin aklımda firari bir dem
gelmek istesem,gelmek istesem
bir bahar çiçeği gibi rüzgara eğilerek
dursam bir acıya yenilip, dursam
ah böylesi bir dertle nasılda büyüsem
yansam sonra kavrulsam sana sığınarak
bir mevsim var artık başka açan filizde
yanımda ömrü uzun bir deniz
içimde yol soran martılar
emzir göğsünde bir ana merhametiyle
nefesim ol tufanı zamanda
vurgunum, vurgunum her nem kaldı ardımda

gözlerin aklımda firari bir dem
bir söğüt gölgesindeyim
kök salmış yamaçlara
bilirim aşkın otağı gurbettir
unutma beni gönlü hazanım
pervane olmuş seni sorarım
terk-i diyar diyorlar bana aslında ben sılayım
Hakkı Tunçkol

Gri Dehliz

Zihnimde gri kelimeler ağarıyor geceyle
Korkumda ağır bana, bakakalıyor öfkeme
Kaçtığım an sığıdığım zaman kendime
İnsan mayasına dar geliyormuş nedense
Bu soruyu terk edişim ilk değil
Bu cevabı kabullenişim son değil

Eğrilişim neslime nefsimin hevesine
Fikri firar hürriyetim canlanıyor yine

Dürtümün mevzisinde ateşlenen cengaver
Şah meran kıvrılışla çöreklenmiş alevle
İsitmak kolay olsa tüter miyim öylece
Kalp, dehlizine tünüyormuş öylece.
Bu ayeti kusuşum sen değil
Bu diyeti sıvazlayan benliğim.

Kırgınlığım kisveme işleyen inceliğime
Akla ziyan soysuzluğum dinçleşiyor hürlüğe
Son görüm apaçık anlatmaya yetmese de
Zırhım havzasını kırmakta sisli bir gerçeğe.

Hakkı Tunçkol

Halep'te Bir Gülüm Var

Ah ölüm ah ölüm!
Çağırma bugün yanına,
Bir çocuk bıraktım Halep'te
Kalbi yaralanmış,korkulu,
Sen sarıp sarmalaki zaman
Umutlarım çoğalsın yarına.

Ah ölüm ah ölüm!
Kederdir canımın karına
Bir bahçem var güllerden Halep'te
Topla tüfek yeşermiş dünyama,
Sen dağıt,savur bu kara düzeni,
Güllerim dereyim yurduma.

Ah ölüm ah ölüm!
Vakit kalmadıysa senden yana
Yıldızlı bir gece vakti
Bir düşe uyanır gibi,
Al tut elimi usulca.

Hakkı Tunçkol

Haliçte Bir Rastlantı

Kopçası altın tutuşlu şenliğı andıran Haliç
Bağım mavi yosun, pupa yelken gibi it kopuk
halatlarınla uzun uzadıya şehre açılan serseriye
sürüyordum elim kolum sana bağılı tutsak gibi.
Saati aksak gözleri çıplak bir seyri
bu denli yaşamamıştım hıçkırarak.
Deniz durulurken, vapur kudururken
Telaş yaklaşırken iskeleye
Dağılırken, koşuşurken, sevinirken
sarılırken bir insan nesline
cenderesinde boğulan haczimi
derlemiştim çokça önce üst üste.

Kopçası altın tutuşlu şenliğı andıran Haliç
konduğum bir an ufak bir andı kalbine
sabah geceye döndükçe dünyayı siperlerken
öylece
bunca insana nasıl dayanırsın sessizce.
İçli bir kahkahanmış, yaslı bir ağlamanmış
olmadı mı seninde böyle bir rastlantın.

Hakkı Tunçkol

Harabe Kentler Eskicisi

hüzünlü aşklar durağıyım acılar geçer içimden
yalnızlık taşır durur yollar, gönlüm bir biçimde

ayaz baharlar tattım ayrılık biter dört yanımda
kendimden çıkar kendime göçerim şu alemde
seyyah olmuş hayalim, kalmış gözlerinde
adımlarım geçer durur şimdi, bilmem ne etsem.

kederli şimal rüzgarıyım geceler sızar usulca
ay takılır yıldıza eski bir şarkı dolanır Beyoğlu'na
oyuna devam şimdi, oyun bitmez bir solukta
maskemi takip gülerim damlalar aktıkça sokağa
kimse yok bu saatte,
ayrılık; istemez hiç kimse

harabe kentler eskicisiyim bak ne haldeyim
şehrin ışıkları ıslanırken bir gidişin seyircisiyim.

Hakkı Tunçkol

Hazan

Adımlarımda taşırım seni hazan
Toprak saran ayakkabım
Eski mahur bir türkünün ardından
Unutulmuş aşklar gibi darmadağın
Senin görmediğin köylerde

Şimdi kör bir acımız vardır belki
Alaca bir kuşun gümüş göğsünden
Ayaz vurmuş iliklerime kadar dökülen

Aşkların yazgısıdır:

Hüznün tarihi gibi tam ortasından sökülen

Ve bir dağ karanlığı
bir ıssız köy yalnızlığı
senin bana benim sana bıraktığım
ayrılığın kalbi delip geçen kan sızısını
yaşamışsan
bilirsin acının tarifsiz darlığını

Adımlarımda taşırım seni hazan
Toprak saran ayakkabım
Eski mahur bir türkünün ardından
Unutulmuş aşklar gibi darmadağın
Senin göremeyeceğin köylerde

08.11.06, Alahacılı Köyü/Haymana

Hakkı Tunçkol

Hoş Çakal...

Ayaz bir nefes dudaklarımdan firar ederken,
Ruhumun zehirini yutuyordu İstanbul.
Pembe yalanlarla unutulurdu eskiyen yüzler,
Kandilli'nin geceleri kadar ıssızdı şarkılar,
Şimdi ardına dönmeden gitme vaktidir,
Oysa ayrılığa çoktan yelken açmıştır İstanbul.

Bu sokaklar ısıtırdı yüreğimi, kimse yoktu.
Beyoğlu sıvazlarken sırtımı İstanbul çocuktu.
Her şey yenildi,
Her rüya bir mevsim gibi yenilendi,
Uykularım bile çok çabuk büyüdü,
İstanbul daha dün gibi bana aşıktı.
Tazelendi yollar...
Sevdamı hatırlatan hatıralar...

Şimdi,
Vapurun denize attığı simidin avuntusudur martılar,
Başlangıçlar gibi sona varınca yaşananlar,
İstenmese de gariptir şu duyguların rengi,
Ardına bakmadan gitme vaktidir İstanbul'dan

İstanbul...
Aşkların en ilahisi,
Sevdanın en havaisi,
Yaşanır mı ağların gibi kokmadan,
Sarhoş olunur mu isminle dolmadan,
Ertelenir mi beyazı en beyaz,
Mavisinde hayaller taşınan.
Şu gök,
Şu kalabalık,
Şu çetrefil...
Olabilir mi sürgünlüğüm darmadağın,
Koynuna yaslanmadan.

Hakkı Tunçkol

Hoyrat Gecenin Beyaz Kadını'na

Senden umut kesenin hazin darlığında,
Kara bir yol, turkuvaz hüzünler imbiğinden
damlıyordu.
ama zayıf ama incitici ama yaralı...
Bir ayrılığın son tecellisine, öylece,
dağılıyordu.

Zor olan her şeyin zor kararında,
Mor olan her rengin kor bükülüşünde,
Senden öncekiler gibi benden sızanlar,
Vasıfsız bir cemrenin sakın dökülüşüne,beyhude,
avunuyordu.

Sözü hazır rafların kör törpüsünde,
Viran bir bucak, kehribar inciler beşiğinde
biliniyordu.
ama cahil ama aciz ama biçare...
Bir durgunluğun `git' tesellisine, elemle,
bölünüyordu.

Kan akan her alevin libas bakışında,
Var olan her beden kuytu yalınlığında,
Senden kalanlar gibi bende bırakılanlar,
Beyaz bir kadının hoyrat dönüşümünde,
issiz ve geceyle
suçsuz ve karaltıyla,
hesapsız bir gürültüyle,
camekan zamirler arasına saçılan,
meçhul bir tevazunun son tanığı
ayrılıyordu.

Hakkı Tunçkol

Hududun K reldiği Zaman

Derin hudutlara ayrışırken sefireliğin,
G z ukurlarında kan g lleri demetleriyle,
İzbe evlerden terfi etmiş bir duman
yükseliyor.

Lehesi dağa küsmüş köyün,
Hadımlaşmış suskunluğunda bir fener,
Aya çarparken köhne beraberliğinle
birleşiyor.

Geçilmez denen bakir ırmakların tenine,
İlman güvercin kanatlarını ağırlayan,
Geniş göklerden azat olmuş bir seyyah
değiyor.

Adımlarına iz düşmemiş kum ve akıl,
Sirtını döndüğün hududun yabanlığı,
Fikrini arsız bir tütüne ektigin nefes
ekleniyor.

Bodoslama demirleyen gövdenin,
Umarsız batan zifiri körlüğünde,
Ay bu kadar yalın ve çaresiz,
Başka ufuklarda görünmüyor.

21.03.05, İst.

Hakkı Tunçkol

İkilem

Paytak adımlarını sayıyor kışa kimsesiz giren çocuklar,
Buzdan elleri görmüyor,yetmiyor ömürleri ilk gelen yaza.
Şeytan oturayları eski yolcularını alıyor garlardan,
Sadece onlar ağlayabiliyor ayrılırken buralardan.
Hava sağanak kül yudumluyor gecekondularından,
Bacalarına aç sefil yeni yetme martılar konabiliyor.
Baharın ertelenişini umarsız bir posta güvercini müjdeliyor,
Eşkiyalar gün sayıyor dağlardan ard arda inip,
Gebe kadınların karnındaki sancıları deşmek için.
Korkak zindanlar kapanıyor üstümde,
Kaçmaya bile vakit kalmıyor inanki.
İçimde,o görmediğim noktada,
Hiçte görmeye heveslenmediğim rotada,
Seni sayıklıyorum yinede,
Bunca karanlığı tazeleşem bile.

04.01.2004,İST

Hakkı Tunçkol

İkili Dayatma

Hayat sende unut tüm tesadüfleri
Yaralı kalsın içinde bıraktığın serseri
Sahiplendiğin ihtişamları izlerken
Akıp gitmiş oluyor zihninin seferi

Canının yanışını duyumsa
Eskimiş kahramanlarını anımsa
Ne çok çocuk kalmışsan
O kadar acıyla doluysun aslında

Hayat sende dağıt tüm karanlığı
Isıtsın yüreğini geçmişin ılıkılığı
Aşklarının poyrazı savrulurken
Kırık kalmış oluyor ruhunun dağınıklığı

Bırak gitsin, acınma
Oyun bitsin, dokunma
Ne kadar kanamışsan
O kadar yaşamışsın aslında

Hayat sende tanış kendinle
Kuytu bir damla yansın içinde
Çoğalırken insan geçitlerinde
Körpe bir leke büyüt bedeninde

Hakkı Tunçkol

İnsansın, yaşamaktır senin eserin.

Ne yollardan geçtin gönül,
Çetin dağlar, ılıman çağlar
Kırgın baharlar gezdin.
Şüt kokan bir bebeyken,
Ömür bir geçit sen düşünmezken
Ne teller ne kör kuyular gördün.
Körpe bir çocuktun,
Dimağında mavi çağlar,
Elinden alındı uçurtman,
Dilinden çalındı şiirler,
Renk renk açarken duygular,
Uzak bir sokakta şimdi o çocuk.

Güz zamanda geldi bir yağmur,
Yağmur damla damla ağlar
Yağmur, çocuk olmuş damla damla damlar.
Bir tufandı gençlik
Koş git, durma dediler
Durma, bu gök senin, bu deniz
Büyük bir devrim yarat koş!
Umut ol, bıçkın bir diriliş ol,
Şehrengiz bir düşün peşinde
Yıldızlı zamanlarda yeniden
Yeniden yenilmeden bu dünyayı
Allı pullu bir buluta sar.

Ne yollardan geçtin gönül,
Ne çok kırdılar kollarını
Ne çok sıvazladılar sırtını
Diz çöktün, doğruldun
Rüzgarda sicim sicim tellerin
Kâh savruldu kah kavruldu
Bir yaz dönümü gençlik bitti.

Bir anadan bir babadan
Öpülmeye koklanmaya doymadan
Erdi mevsim toplandı hatıralar,
Yüzünü verdin ışığa .

Ademoğlu insan;
Çırlıçiplak her beden kadar günahkar
Bir sevap bir iyilik kadar vefakar
Ardında büyük hasatlar
Hüzünler, telaşlar,
Gülümseyen soluklar
Demlenmiş satırlar
Yolculuğunun durağınca adımlar ...
Ne güzel yıllardan geçmekte sin gönül

İnsansın,
yaşamaktır senin eserin .

Hakkı Tunçkol

İstanbul'un Arakesiti

Penceremde salkım saçak batık yelkenler,
Söğüdün uçurumunda çözüyor kördüğümünü.
Başka kentın başka mahcubiyetinde,
Galata kadar raksetmiyor bir çenginın faslı,
Kız kulesi kadar serinletmiyor bir mermerin göğsü,
Cabası bir küçük ada, bir martı telaşında Boğaziçi,
Görünen her güzelin kulpuna yapışan arakesiti.

Artık geçmişlerle bezeniyor önümüze serilenler,
Köprüye teğet geçiyor birbirine paralel aşklar,
Paralel surlar,
Paralel yalılar,
Paralel bakışlar,
Beyoğlu'ndan yokuşa tırmanan vatman,
Tüm camekanları parselliyor aç çocuklar.
Köhnemiş teknesinde Rumelili Hakkı,
Aya kürek çekiyor İstinye'den.
Mahcup çıplaklığında neonları parlatan,
İkinci sınıf bir meyhane nedimesi,
Buğulu kadehleri avutuyor her gece.
Söylenen şarkılar,
Söylenen hazin hikâyeler,
Biçim değiştiriyor İstanbul uyanmadan.
Bin bir sokak, bin bir depdebe...
Aciz bir liman gibi çörekleniyor sancıma.
Yetim cüsselerin konduğu banklarda,
Hiçbir halat tutunamıyor yıldızlara.
Çatılar kırık dökük,
Çatılar süklüm büklüm dokunan,
Kara odalarda saklıyor insanları.
Birbirine çok alışık,
Birbirine çok ardışık,
Birbirine karşı تنها: insanlar...
Birbirine karışıyor gün be gün adımlar.
Buncasını eklerken damarlarıma,
İstanbul kanatlarını savuruyor,
Perişan gecelerin konuk ihtişamına.

10.04.2005, İst.

Hakkı Tunçkol

Kaçış Vakti

Şimdi git,
Yokluğun ağlasın ırmağıma.
Kalmasın sakın senden küçük bir mucize,
Açıl ki yanmasın tüm gizil tutsaklıklar.
Hayal gibi kanatlandığın mahşer atlısı,
Koynumda bıraktığın sedef sığınak,
Esmesin ardımda birikerek.
Saçıl ki doğmasın tüm yalnızlıklar.

Şimdi git,
Bıraktığın iz konsun dudağıma,
Unutulsun gölgende avunan hicran,
Yanmasın solgun bir sağanak,
Ecel gibi saklandığın körpe barınak,
Dokunmasın hep yakarak hep acıtarak
Ruhumda konakladığın o geçmiş zaman
Çoşmasın dürtümde çözülerek.
Saçıl ki doğmasın tüm yalnızlıklar.

Hakkı Tunçkol

Kağıt Gemi

Şaklandığım sığınaklarda göçmen bir kuş misali bekledim
İnanamayacağın kadar ismini inleyişlerimde sayıkladım
Sen bilmezdin ben bile bilemezdim bilmek için çok erkendi
Uç noktaların intihar uçurumlarında ruhunu duyumsadım,
Siren sesleriyle dağılan serum şişeleri kadar umarsızdım,
Sana uzandıkça, adımlarımda patlayan kahpe bir mayın kadar yakındım.
Gecenin ıssızlığında ay dağıldı,
Ardımda parçalanmış bir yürek bıraktım,
yapayalnız...
Neyse ki her iklim yeniledi, çıkarsızca besledi düzensizliği.
Bir çiçek oldum tomurcuğunda uçurtmalar uçuran,
Gül rengi, can rengi hep sen renginde kuyruğu süzülen,
Hava lacivert, ayaklarım kangren resimlerde gülen.
Hayat kadere takıldı üç duraksama alnıma kazındı,
Hayat geceye yenildi son kurşun sokağıma saçıldı,
Yoktun, her şeyi kimsesiz selamladım,
Yoktun, sessizce ölüme dokundum.
İnanamayacağın kadar ismini inleyişlerimde sayıkladım
Sen bilmezdin ben bile bilemezdim bilmek için çok erkendi.
Bin bir düşünce içinde ayrılığı kucakladım
Bin bir düşünce kan topladı kansızlıkta kağıttan gemiler yüzdürdüm.

13.03.04,İST.

Hakkı Tunçkol

Kanrevan Acısında Kalan Kent

kökleri uzun yollar ağaran
bir ortadoğu acısı yayılan
iblis resimlerin hıncını gör..!
ateşin yeri kalmadı yanmayan

eski kentlerde bembeyaz ovulan
ellerdi...
nasırlı, kiliti kınında sarmaşıklanan
mezopotamya suyundan taşım halk
kendi suyumda boğulmadayım, bak..!

gör o bir ejderin ağzından akan
zamanın zamanda boğulduğunu sanan
kanrevan özüyle kadınlardan doğan
benim sana senin bana bıraktığın
gökyüzünün solan ırmağında kalan
yangın çağında dirildimekte olan
bir hüznün alıcısıyım, darmadağın

şehirlerimi gör
kulelerimin dibinde ki ışık o değil
aşk değil beni bende var eden
ben var değilim yok da değilim
bir meçhulun resmi geçidiyim

geçip giden yok artık
sokaklarımın acısı var
ölmüş kedilere eklediğim
ölmüş insanlarım var
kalabalık yaz gecelerine benzemeyen
düşlerimin yığınlarında sabahlayan
ateşin ateş gibi ısıtmadığı bir an var

kökleri uzun yollar ağaran
bir ortadoğu acısı yayılan
iblis resimlerin hıncını gör..!
ateşin yeri kalmadı yanmayan

Hakkı Tunçkol

Karla Yakılmış Çocuk Masalları

Gidiyorum kelimeler ağarırken kör tahtamda
Kar düşmüş köy damlarının ağırlı gözbebeğine
Ardımda boynu bükük hep mahzun yıkık dökük
Kuru dallar arasında yürüyen Kürt lehçeli çocuklar
İsmi yazıyor ak tebeşirle ağıtın ve hüznün

Gidiyorum hürriyete susamış körpe bedenlerle
Ayaz vurmuş gülüşlerin kerpiç evlere doluşuyla
Ruhumda dolup taşan hep ecelsiz solacak
Taşra lahitine dikilmiş soluk benizli adımlar
Harcını karıyor nasırlı ellerle umudun ve terk edilişin.

Ben bilmezdim bundan önce bende kaybedileni
Gözlerimle yazdım ellerimin arasındaki yüzümü
Bir sınır çizgisiyle ayrılmış insan talanlarını
Çoğaltıp bir acı gibi düğümledim, susarak.
Oyun sonlanmadan yokluğa kapıldım kin kusarak.

Aralık-2005

Hakkı Tunçkol

Karşılaşmamış Gibi(!)

Karşımdaydı, tarifi zor, gerisi yasak,
Bir ırmak boğulurdu diz boyu ormanlarda,
Koklardık o yasak imkansızlığı.
Küçük avuntulardı yaşamak için sayıkladığımız,
Her tekrarda sorgusuz kabullenişimiz,
Boş direten eğlenceliğimizi.
Bir bahçe saçılırdı dikenler büyüten,
Sıçardık o an biraz da yenilerek,
dikenler uzayan saatlerimize.
Büyük aşk sefaletleri dilenirdik, korkusuzca,
Ah edip ahlarda uyuklardık çoğu gece,
Bir rüya süzülürdü buzlu pencereden,
Hep ayrılık...
Hep yalnızlık...
Kazanmayı kabullenemezdim,
Alıştığım kaybetmelerden.
Karşımdaydı, tarifi zor, gerisi yasak,
Bir dünya kurulurdu renksiz duruşunda,
Boyardık o sevimsiz çaresizliği.
Ayrı yollar çizdiğimiz kasabalarda,
Katil avutucularını bulurduk,
Affa layık olmamış,
Koca aflar dileyen...
Rüyaların yalansılığında,
Onu sever onu bilirdim
Sanki hiç karşılaşmamış gibi.

09.01.2004, İst.

Hakkı Tunçkol

Kasaba

Bir kasaba uyanırdı dağılmış saçlarında,
Sen toparlardın,
Kahve önüne dizili, yeni yetmelerden tıkanmış parke taşlarını.
Sürünür geçerdin ağız kokuları dolmuş kapımdan,
Ağzımın suyu akardı dudaklarından.
Göz kapakları silinirken ipekli havlulara,
Soluksuz çöpçüler izlerdi adımlarını.
Şehir yamulurdu çok gelirdi cismin,
Yıkılıp da erirdi rüzgarın,
Kırılıp da çözüldü dalların.
Kara bir kazan olmuşken alevin,
Bir kasaba dirilirdi.
Sen anlamazdın,
Şana sövmüş gibi fısıldayan kelimeleri,
Önüne kim çıksa soracak gibi her şeyi,
Eğilip koşardın.
Anlamak için anlamsızın inceliğini,
Bir küheylan olup dizginler küflenirken ellerinde,
Yaralanırdın.
Neşter; dinerken o yarayı deşer,
Kan eksik olmazdı hıçkırışında,
Duyarlı bir kadın bakardı hıçkırıklarına,
Ete kemiğe dokunmaz kasabada,
Çözmek için neşterin gizemini,
Masalsı bir kovalamaca oynardınız,
Oysa et de sen olurdun kemikte.
Herkes zehirsiz bir yılan tıslayışında,
Yeniden dönerdi karanlığına.
Bir kasaba şenlenirdi şölenleşen panayırlarda,
Bağbozumu ayinleri tertiplenirdi,
Sonbahar kokardı şehrin bacalarında,
Bulutlar yağmur olurdu kirlerinden arınmışçasına.
Sen selamlardın ilk doğan eylülü,
Bir kaçış olurdun sonra yıllanmış kasabandan,
Bütün göğüslerini dağıtarak yapraklara,
Dökülürdün ikliminden,
Kasaba kaybolurken gözlerinden.

Hakkı Tunçkol

Kaza Süsü Verilmiş Bir Aşkın Monologu

Kokun kalmış her yanımda,
Gül uyanışlar derlenmiş unutulmuş kuytuma.

Her martı göçü bir deniz taşır şimdi,

Her mavi bir istavrit uyuşukluğu

Her sokak bir çocuk buluşması

Her kapı, bahar ızdırabı belki

Her şeyde bir şey gizlidir yine de

Her çizgimde bir iz bulabilirsin

Her zarf gibi kapanabilirsin öylece,
Her neyse her nedense işte.

Yağmur damıtan son bilmeceye,

Her şekilde tutunabilirsin sevgiyle.

Şavkı vuran dağlar yücelebilir önünde,

Irmaklar, yıldı atlar, göçebe firarlar,
Coşabilir bir anda.

Sözlerin, gecelerin, sönmüş tütünün,

Bir efsunu saklar yanı olduğu gibi.

Her şeyin mümkünü olabilir aslında.

Desem de

inanma tüm bunlara Eftalya.

Hakkı Tunçkol

Kekre Bir Yalnızlık

Akşam olunca düşer odama yalnızlığım
Bir parça tütün ve kahve üşür bile karanlığım
Bir kasaba tenhaliği ay ve yıldız duvarında
Adımlarını kaybetmenin sarhoşluğuyla
Zehir kokar it dalaşı soluyan korkularım
Hiç duyulmaz oysa bir taşranın taşlarının
Üzerine uzanan hüznünün masumluluğu
Ölüm yetişse tenime susar kalır çıplaklığım

Akşam olunca düşer odama yalnızlığım
Kara bir vagonun rüzgârıyla yayılan
Siren seslerinin uğultusudur duyduğum
Başka bir taşradan kimsesizliğime kavuşan
Birbirimize benzeyen insanlardır tanıdığım
Zaman gibi akıp gider de her birinin gölgesi
Paylaşacak bir acı gibi kapanır bu ışığım.

Haymana/Alahacılı Köyü 2006

Hakkı Tunçkol

Kırbacın Ölüme Hükmetme Sanatı

Kırbacın kınını çevrelediği deride,
Gergefine işlenmiş suretim kendince,
Her viyadük bir yol ağzı kadar acemice,
Kıyamadığım serseriliğim kaldı elimde.
Yanmadık fener,
Görmedik liman,
Korkum ki ağır bana,
Düşlerim yasak,
Gülüşler hasat bana,
Dizsem tutkularımı yan yana,
Tutuşur günlerim yine de.
Telaşıma verme, yollarım hep böyle darmadağın.
Kirlenişlerim hep anlamsız, sevimsizce bulunur.
Tükenişlerime dön de bak,
Sen de parlıyorsun pencerem de.
Bir küçük oda açtım celladıyla,
Derin bir yarık, ağır bir ecel yanı başımda,
Tüm işkenceler adice aslında,
Bu sefer kıyımımı böyle seyredeceğim, bak...
Kanamalı bir hasta kadar ölümüne hükmedeceğim.
Leşlerime el sürme yokluğum hazinemdir.

08-09.03.05; İst

Hakkı Tunçkol

Kırık Yelken

Mabedimde, gamzesi acıya dönük gülümseyişler biriktirdim. Hırçındı kimi, naif ve küçümen şiirler çiziktirdim. Dar geçitlerimden geçen yüzlerce agrılı göz, kanayışlarında acılarla boğuştu. Ölüm ve yaşamın kıvrak engebesinde varoluş sebebimizin öz suyunu kanarak içtiler. Bunun adı tastamam konmamıştı. Karmaşaydı bazı, mutlak baharlardı bir nevi, rüzgarın hismiyle çiçeklerini kusursuzca salıncak parselleyen bahçelerimize sunan karşılıksız güzelliklerdi. Çoğu girdabın açıldığı uçurum, dipsiz korkularımızda lekelen yansımadan ibarettir. Göremedik yaşananları, yaşam adına alacaklarımızı, zayi makamında kaybolan yokluklarımızı. Çıkardık tüm geçmişimizden, bugüne kadar avucumuzda biriktirdiklerimizi. Masallar dokunaklı sızılar taşıdı. Salınan sallar, Kaf Dağı'nın eteklerinde Zümrüdüanka kuşlarıyla eskimiş sevdaları çekiştirdi. Kulaktan kulağa yayılan Kerem ile Aslı'nın türevleri Feryat'ın Şirin için iki parçaya ayırdığı dağda çözüldü. El etek çekti büyüdükçe yaşımız bu ironik kahramanlardan. Sahi hangi ruhun arınmasında kaç sevdanın bu denli çığlıkları yüreğimizde titredi?

.....

Sesini, zihnimin sessizliğinin çorak toprağında yeşerttiğimden beri, yalnızlık oldu yeni adın. Geçtiğimiz yollar, sırtımı yasladığım mavi düşler gibi bulanık bulutların arasında sıkışıp kaldı. Dökülen gözyaşları yaşanan tufandan arda kalan bir avuç ıslaklıkla bütünleşmiş hayal perdemden sarkan çaresizliğim oldu. Kim bilir, hiç olmayacak bir anda mavi düşlerimin efsunlu dokusundan kopup gelirsin başucuma. Tılsımı sönmüş bir hayatın iksiridir umut. Umudu sığdırdığımız o denli geniş sunaklarımız vardır ki; onun varlığına olan güvenimizdir bizleri ayakta tutan. Kanatları gümüş bir kuştur umut. Bedenini gezdirdiği tüm zerrelere hayatımıza süzülen nefesle ondan sızan parlaklığı yaşamak için çirpınırız. Şimdi bıraktığım yerdesindir. Ak gerdanında şehirlerin şehri İstanbul'un incisi parlıyordur. Ebruli nakışlar ışılan teknede işleniyordur. Hattatın vakur elleri kadar ince okşayışlar taşıyan güzel, her edanda ihtişamlı saraylar yaratıyorsun. Bir imparatorluk ki senin ki doğusu ve batısında güneşi solmayan ağulu sevdalar yeşertebilen. Sınırları çizilmemiş coğrafyanda; derya deniz coşan, derde keder umutla bezenmiş, her Hayaî'nin gölge oyununda canlanmaya hazır Karagöz ve Hacivat'ın mutlulukla başlayıp darağacında sonlanan trajedisini bilerek yaşayan biçare sıfatlar yol alır. Bu yüzden bir karmaşaya hükmeden titreyişler azat ediyorum: yeni konmuş ismin yalnızlığına.

Yaralı yüzlerin geceleri hıçkıran dudakları arasında ayak izlerimi bıraktım. Bir çoğu dokunaklı hikayelerini çoktan çürütmüştü. Onlarcası kaldırımların ürkek tenhalığında çıkırıklarına sızılarının ipliklerini usulca sardı. Unutulmuş zannedilen sevdalar ayrılıkla anlam kazanır. Geçmiş sil baştan hafızalarda yaşamaya adanır. Saklı bahçemize düşen ay, tozlarını yeni bir okyanusa açarken, bir parça ardımızda kalan rüzgarın hisirtisi çınlar. Her terk edilmiş bir buluşmanın habercisidir. Sığındığımız liman sırtımızı ufka döndüğümüz yerdir. Bunun için olsa gerek, yelkenin yönü değişirken, ruhumuzun derinliklerinde hapsolmuş sevdamız fark edilmez.

Hakkı Tunçkol

Kırk

Kırk satırdı anlatabildiğim,
Kırk odaydı sığınıp göz yaşlarımı damıttığım.
Acılar biterdi belki bir zaman,
Ama; yaşananlar unutulur mu biranda,
Kırk satırda kırk odaya kapatsam da,
Bedenimden uzaklaşmış yüreğimi,
Sana kilitlenmişim...
Çözmem tüm geçmişimi...
Dalgalar çakıltaşlarını öpmüş..müş...
Zalim bir nehir ezik aşkları toplamış..miş...
Güller bir çingenenin kollarında derilmiş..miş...
Örölmüş..müş bu yazgı,
Sövölmüş...müş ana avrat.
Geç..mişin tüm kipleri dolu dolu ayrılığa gebe
Kime yarar artık kırkın tadı kalmamış.

20.07.02-turgutlu

Hakkı Tunçkol

Kim Bilir Şu Saatlerde Sen...

Babama...

Şimdi Şu saatlerde kim bilir sen...
Hangi acıya boyun eğerdin
Bir mutlulukla kapımızdaki ses
bölünürdü ya çok önceden
akrep bir telaşla
yelkovan hızında alırdı bir yeni yaő
saatlerde tam ortasından yırtıldı
zamandan kağan yüzlerdesin sen

ne çoğalan gülücükler
ne umutla bakan insanlar
senin gidiőinden kağıttan gemiler yüzdüren
bana hüzünden bir ırmak akar artık

Şimdi Şu saatlerde kim bilir sen...
Hangi sevince dönüşürdün
Evimizin kalabalık uzaklığı geride
Çok uzak geçmişlerde kaldı
Evimizin kalabalık uzaklığı...
Ömrümüzün en kesik tel örgüsüne takıldı

Hatıralar ki
Zemheride iliklerimizde kör bir güneş sanki
İőlemez hiçbir Şey göğsümüzün kan lekesine
Haylaz çocuklarını adam edecek
Tüm bıçkın babalar gibi sen
Kim bilir...
Hangi ölümün tarifiyle anlatılabilirsin.

Hakkı Tunękol

Kirlenmemiş Bir Çağa Benzerken

en son seni ararken kaybettim o şiiri
insanların irinli yüzleri akıyordu
görmemiştim daha önce ben bu kadarını
nehirler,denizler birbirine akıyordu
kuşlar gökyüzünün göğsüne konmuş oluyor
barışlar hep mi savaşa sürüp gidiyordu

en son seni ararken kaybettim o şiiri
güzeldin sen, güzel olmaktan öte bir şeydi
ama güzel olmak yetmiyordu dünyaya
kan lazımdı biraz daha fazla kan
merhamet içi buz bağlamış duruyordu
aşk adı kirletilmişcesine duruyordu
insanların sahteleşmiş oyunları
kibirli ve utançlı düşleri miydi
bilmediğimiz bir oyun muydu
oyunda mıydı bu koşuşturan insanlık.

ve biz

ve siz

elde avuçta kalan: boşluk

ne çokta korkmuştuk yalnızlıktan

kan,kan,kan..!

en uzakta duyulmayarak,

biriktirmiştik.

en son seni ararken kaybettim o şiiri
kirlenmemiş bir çağa benzerken yerküre,

güzeldin sen.

Hakkı Tunçkol

Klarnet

Bitmiş sesime dokunan tını ağlıyor yanımda
Ruhum haritadan silinmiş köyler gibi bir nokta
Hüzünden dağlar, ırmaklar yaratıyor boyunca
Ben olmadık martılar olmadık vapurlarla
Dehlizini aralıyorum ufkumun ardında
Hayat mahur bir beste adımlanıyor aheste
Tiz bir nefes yudumlanıyor her bir seslenişte
Sen dillendir sen yarat bu kalbi yeniden
Sen sakla sen avut sözlerimi durmadan

Ağarmakta işte bir gece bir usul bilmece
Seni söyleten elleri olmuş acının sadece
Ben bir ayaz düş gibi seni beklesem de
Dönüşü yasaklı bahçelermiş açan gönlümüzde
Üflensin ömrümüze değen yaşlar klarnete
Akıp giden insanlar dolup biten kadehlerde
Böyle yaslanmalıyım hayali omzuna bu gece

Eftalya!

Ne gam çek ne böylesi yalnızlık girdabında kal
Sürgün olmuş masallar gibi zamanlarca çal
Belki budur kader denilen de ayakta tutan da bizi
Sen dillendir sen yarat bu kalbi yeniden
Sen sakla sen avut sözlerimi durmadan

Hakkı Tunçkol

Kürtaj

Çiğliğine eklenen parşömen kağıtlarına,
aynalarda kalmış suretini yazardı vakanüvisler.
Çok rönesanslar yontulmuştu,
Çok nöbetler seyrimişti,
Rahvan koşan atlarımızı koynumuza almışken.
Akarken,
Kırmızı şarap,sarhoşluğumuzun tenine,
İkinci sınıf bir meyhanenin ekşiyen pilakisi,
Girtlağımın ebabil kuşunu düğümlerdi.
Huşu içinde kanatları kırılırdı,
Gözleri iki kömür parçasından çizilirdi.
Bir mevsimi uyuturdu gizemin,
Masalsı kovalamacalarımız yitirilirdi.
Sen ay...
Ben yıldızlığa soyunurduk.
Tabiatın iğfal edilmiş kürtajını izlerdik.
Rahime pusulanmış cenin tasvirleri çoğalırdı,
Kan çoğalırdı,
İntikam çoğalırdı,
Batıp çıkan neşterin ayrılığımızla intiharında.

09.11.2004,İst.

Hakkı Tunçkol

LuNaParK

'Yalnızlık kentin esaretini müjdelerken bir giz gibi arındı sözler'

Gölge bir çocuk hüviyetinde
Afili caddeler taşıyor gözleriyle
Bir lunapark boyunca kabaran neşe
Bir ışık teğeli işleyen ellerim seninle
Kaybolursam sisli bir büyüyle
Seslen sen yine de özlemim büyümeden.

Kalabalığa saklı yalnızlığımı
Bu lunaparka sakladım sen bul diye
Ürkek bir düş gibi büyüyen çocukluklara
Mavi bir bulut uzatsalar çıkarsızca
Anladım ki
Yer yok bu kente alışsın birden
Hüznü de okşa neşeyi de sen bekle yerime
Haykırırsam eski bir oyuna dönmeye
Bırak orda kalsın
çocukluk gibi unut tüm olanları.

Hakkı Tunçkol

Manolyalar, Zaman ve Yüzler

yok artık eski sesler yok ömrümüzde
birer birer gitti manolyalarda önümüzden
değişti biçim değiştirdi renkler gibi seslerde
uzanacak o gökyüzüde kalmadı yeryüzünde

sırtımda kırbacı kanar ve uçar gider kuşlar
mavi lekelerde solgun kalmış çocukluklar
büyütür hüznüleri,sevdalar giderken teker teker
zaman gibi akıp gider

akıp gider

gider...

gitmeler tesellisinde

tik tak tik tak

tik

tak...

akreple yelkovan düzleminde

kuşlar, sesler, çocukluklar
tam ortasından ayrıldı dünya gibi onlarda
beyazlar arasında en yalnızı
beyazlar içinde en mahuru
manolyaların bana anlattığı
zamanın bana dayattığı

kurgular

ucuz hayatlar

silinir bir anı tüneği olan dünümüzden

her şeyi kolay

kolay olanı her şey sanmanın

garip bir tezahürü bu mesel

kendimin kendinde unuttuğu

unutulanların sahipsizliğin

renksiz bir duruşu bu mesel

zaman...

bu yaz döngüsü...

küçük bahçe ardı sessizlik...

manolyalardaki yurtsuzluk...

açarken solup giden hüznün

aslında yalnızlık

ben de bıraktığın eski yüzün

kaç git artık geçmiş gibi

hızlanıp duyulmayarak

tik tak tik tak

tik

tak

...

...

...

Hakkı Tunçkol

Mevsim Ertesi*

Bir tarafta duman bir tarafta kervan.
Vakitlerden sıra, yangın yeri tastamam.
Koyu bir dağ, kara bakışlar,
Zemheri ayazı durgunlaşanlar.
Atlas sanki yeryüzü,
Atlas ortası bu meydan.
Acının dergahında helalleşirler,
Çilenin en yücesini paylaşanlar.

Bir tarafta kasvet bir tarafta hasret,
Vakitlerden göç, feryat figan dert.
Soğuk bir yol, nasırlı parmaklar,
Kendi türküsünü kanayıp yazanlar.
Atlas sanki yeryüzü,
Atlas ortası bu meydan.
Bir aleme işaret ederler,
Gurbetin yükünü sırtlayanlar.

25.02.2005, Van

Hakkı Tunçkol

Miras

Bir sandal
Bir martı belki anlatabilir
ama yazamaz tüm hasretleri.
Yaşatmak istese de bir köprü,
Tutunamaz sarhoş terk edilmişlere.
Kaç kulaç serinlese aynalarda,
Kaç ada astar değiştirirdi ıssız seslenişimle.
Ufka bakma vaktidir belki şu an
Ufukta ki ağartıda arınma mevsimidir yahut
kendime hırçınlığım
kendime zayıflığım
kendimden doğuşumdur daha çok
ve ben sorarım dilim döndüğünce
hangi hürriyet onarmış ki ezdiği sevdaları
hangi sarsıntı aynı yerini korumuş değişiminden
benim hayıflanmam, ayıklanmam bu saatte
yakışık almaz olanca ayrılıklar üstüne
yazamaz elbet hınca hınç coşkun deniz
yaşatamaz sevdanın hükmü karalı gerçeğini
kursağımda yatan kuru sözlerle
işte bunca acı ve dahası senden kalan

Hakkı Tunçkol

Muamma**

Bembeyaz yollar kalmış,
Çakıl ezilişler altında,
Gömümü apar topar sarmala,Tamara,
Dürtünün kisvesinde kamaşır:sigara,
Dumanın soysuzluğu damağımda kalır ya.
Dipsiz uçurumlar kadar zihnim darmadağın,
Kanayışlar Latince, pencerem bulanık,muamma.

Akrebin yelkovana kurduğu,
Aysız gecenin darağacında,
Çelladımı hüzzam makamında ağırla,Tamara,
İnfazın bitiminde ezilir ağır fırtına,
Rüzgarın hırçınlığı boğazımda kanar ya.
İpsiz sallanışlar kadar ruhum suzidilara,
Urperişler acemice, mahzenim tıka basa,muamma.

Sesin tınısında kutsanır,
Menekşe gözlü bir operetin aryası,
Mührümü üç odalı bir sandıkta ara,Tamara.
Tılsımın ezgisinde lal keğerken bir kanarya,
şark çıbanı kadar toyluğum büyür ya,
şerzenişler kitabelere, yazıtlarım dip notum,muamma.

11.03.05,İst.

Hakkı Tunękol

Ne Zamanlarım Oldu

Ne zamanlarım oldu
Şiğ suların parmaklarımı boğduğu
Ölümün bir yaşamış gibi enseme soluduğu
Yakınımda akşamın olduğu
Sabahın hüznüme dokunduğu
Benim dar zamanlarım oldu

Bir insan ne kadar gücenirse
Hayattan anlayamadıklarım oldu
Aşktan yana sancılarım
Bir başına kırgınlığım
Dünyaya ters düşen kızgınlığım
Benim kendime benzeyen
Tekinsiz isyanlarım oldu

Heybemde taze bahar taşıdığım
Yalnızlığım çiçekler ektiğim
Korktuğumda korkusuzluğumda
Bir acıya kaç sayfa sığarsa
Birkaç sayfa yazacak şiirim
Kendi alevinde usulca ısınan
Ne zamanlarım oldu

"O yolların hükmüdür sıra
Şu dağların ağıtıdır bana kalan
Ey! Ecelsiz kervanlar konağı" dediğim

sen yağmur gözlü yanağımdan akan
bir namlu ucundan yaşatan bizi
yaşartan bizi

Zanlı hayat...

ne zamanlarım oldu
yinede faydasız diz çöktüğüm sana
benim dar zamanlarım oldu

Hakkı Tunçkol

Nebula'nın Tortusunda Kanayan Kara

Dünya ilk gün ki gibi gebe yalanlara...

Birden başladı kaos,
Bir toz bulutunun birleşmesinden.

Mayın suretler, yabani örtüşmelerle yüzleşmedeyken,
Afyon silkelenişlerde yüzüm bir parça kanamaktaydı.
Göğsümü dar aralıkta çökerten bu haya bu kahır,
Dalgın çırpınışlarda bir tuzağın ortasında yaralanmaktaydı.

Izdırap bahçesinin salıncağında,
Kıyıldı urgan yalın liflerinden.

Avaz kükreyişler, ürperen titremelerle yansımaktayken,
Eşrik küllenişlerde rüzgar kör yeller savurmaktaydı.
Öfkemi nemli serinlikte ısıtan bu ulu bu gölge,
Kaçkın ödeşmelerde bir kuytu boşluğuna yaslanmaktaydı.

Kan rengini inceltti,
Arsenik kusan savaşlar eşliğinde.

Paslı tümsekler bitmeyen oklarla kurulmaktayken -hala-,
Kesik sınırlarda değişmez frengi oyuklar açılmaktaydı.
Zihnimi elemli tazelikte yeşerten bu geçmiş bu çağ,
Bitkin sırtlanışlarda bir doruk soğuşuna ilişmekteydi.

Balçık kuruntusuyla kucaklaşmasında,
Yerküre ivmesini aldattı.

Bilmece örüntüler, ilerleyen gizlerle dokunmaktayken,
Ezik tükenişlerde yenilenen aciz ırmaklar yükselmekteydi.,
Yönümü azılı hırçınlığında sınayan bu güç bu üzüncü,
Yılgın telaşlanışlarda bir gri düzlemi izlemekteydi.

Hakkı Tunçkol

Olsun Varsın

Leylek gagalarına takılıp mayıs rüzgarlarında,
Güneşin suladığı tuhaf çiçeğime işle yapraklarını,
Sarı sarı tenin,taşın mabedimden saçların
Bir fırtınada canlansın dalgalar yeniden,
Martılar sazende olsun,olsun varsın.
Beni düşünme...

Tabiat taşmış ceplerinden desinler,
Kandil yakmış çehreni,
Bir dolunay gökte iki parça olmuş,
Her şey söylensin,söylenmedik hiçbir şey kalmasın,
Bu sefer böyle olsun,olsun varsın.
Beni düşünme...

27.10.2004,İst.

Hakkı Tunçkol

Öngörü

Kimi zaman içindeki perde
gerilir dışındaki sabaha
İncecik bir tül paramparça
örselenir adımlarındaki haritada

Kayıp kentler kadar öfkeli
dolup taşar yalnızların gemisi
Paslı bir gecede sessizce
demirler kır şiirlere

Gölgeni keserken bir el
eritir havıyla eski rengini
Tüm resimlerin yok olurken
silinir belleğinden tozlu yüzler

Düşünürken ardımdaki acıları
kim bilir kaç acı bıraktım başkalarına
Birer birer talan olmuş sesler gibi
azaldım taşlaşarak bir anda

Kanlı bir lavın soluğunda
sığındım bu mülteci sözcüklere
Lapa lapa bir kar vardı dışarıda
ısındım donuk kalmış odamda
Herşeyin olmasına yakındı
ya da güçtü artık çocuk olmak
Bu köy bu çaresiz avunmalar arasında
İblis bir öngörü bıraktım kursağımda

Alahacılı Köyü,2006

Hakkı Tunçkol

Örtüp Tükettiğiniz Giz

Geniş bahçeler de hali hazır duvarlar
Ördünüz unutarak zamandan taşan gölgenizi.
Tütün okşayan ellerinizi gördüm,
Ay sızan pencerenizde yoktunuz.
Ketum kalmış harflerinizi sakladım,
Beni bir tende bulursunuz sandım.

Loş hayatlarda çırpınan ömürler
Tükettiniz salınarak tunçlaşan geceleri.
İpek dokuyan yüzlerinizi astım,
Çıkrık taşıyan güllerinizi soldurdunuz.
Tahin karan boğumlu parmaklarınızı sardım,
Beni bir gizden doğurursunuz sandım.

Hakkı Tunçkol

Pegasus

Pegasus'un kanatları maviye boyalı,
Kaç asır geçti dönmez sanmıştım.
Al bir kuşak kuşanmış gövdesi yaralı,
Ab-ı hayat suyu içmiş besbelli aldanmışım.
Pegasus'un kanatları o an açıldı.
Sırma küfeli mor bir kadın etrafa saçıldı.
Mavi istiridyeler anaforlardan dağıldı.
Bir parça gök, kızıl şerbetlere karıştı.
Çocuklar gülmek istemedi bir daha,
Güneş batmadı sessizce uzak kıyılarda,
Yarım yaşandı yaşamaya adadıklarımız,
Yarım söylendi kendimizden kaçırdıklarımız,
Pegasus ölümü almadı beyazları sarınıp,
Kanatları başka atları okşamadı şüphesiz,
Ardına bıraktıklarıyla avundu biliriz,
Issız bir çöl yeşili,
Safran bir güz grisi,
Sessizce yüklenip acıları lanetledi kimsesiz.

21.10.2004,İst.

Hakkı Tunçkol

Peron, Ray ve O Büyük Tepe

Peron, düdükleri ıskalamış sarhoşluklar eşiğinde
Kompartımanda kara kıtanın ak suratları
raylarda eğriken, her yönde beliren tepenin zarafetinde
ay oluyordu gün doğuyordu bitimsiz.

Bilmezler kaç yokuş mühürlendi

Bilmezler kaç tünel mahmuzlandı
sır tipinin kıraran yeryüzü aynasında.

Topak yeşil badem doğumları,
Apak turna gezen pamuk ovaları,
Güz aşırın hanım güğümleri,
Bir iklimin kardeşi öbürünün sırdaşı
Pek tepeler gözlenmişti demir bakışlarda.

Bana o tren hatırlattı her şeyi,
O kızıl sıfatlı çocuğun baygın ayakları,
O çığ düşen güvercin kanatları,
O pencere kenarı kompartıman ıssızlığı
Kavak gölgesi, saman sarısı, dam tansığı.
Bu gün bu peron bu vardiya arası çığlık
raylara mil çekilmişlerin serili hissiyatı.

28.04.05, İst.

Hakkı Tunçkol

Renklerde Siren Sesi

İkinci gizlerde kalabalık resimler yok olur,
Unutulan, haykıran, karamsar, çekimser,
Bir beyaz kağıdı dolduran korkulu suskunluklar
Değildir aslında köşende vitrinini dolduran yüzler,
Silik, buğulu, kayıp, içli; sitemli çelişkileri süsleyen,
Bir başka ayıbı küçümseyen bir başkasına dar gelen,
Beyhude bir yoğunluktur o renklerde gezinenler.

Durağan tenlerde afili resimler son bulur,
Söylenen, özlenen, terk edilen, karamsar,
Bir ayaz feryadı andıran portrelerde asılanlar
Gidendir aslında zamanın miladını tüketen yüzler,
Yanık, solgun, yitik, titrek; yaldızlı umarsızlıklarda büyüyen,
Bir başka örtüyü kirleten bir başkasına boy veren,
Beyhude bir çoğunluktur o çerçevelerde kaybolanlar.

16.04.05, İst.

Hakkı Tunçkol

Roman

Kuru dudakları sanskritçe bir yemini yudumlarken,acemice,
Savanora'nın ıslak başı kayboluyordu Hint Okyanusu'nda.
Çok şey değişmemiştir sade köy düğünlerinde,
Damat sahte yakut taşını yüceltmiştir,
İlman bir Avrasya seferi tüketilmiştir,
Kanayan bir söğüt dalı -sorgusuzca- yeşertilmiştir,
Herşeyin geçmişi olurken geçmişlerde unutulmuştur.
Kuytu yaralar çekmiştir canım,
Asgari bandajlar geçirilmiştir susmuşluklarıma,
Azami hoyratlıklar okşanmıştır susamışlığıma.
"Görmedim,duymadım"acıları asılmıştır boynuma,
"Kaybol git! " sızıları tütsülenmiştir hayınca.
Ağustos böcekleri ölü uykularındayken,hậ la
Kendince bir ihtilal kokusu yayıldı umman'a.
Yorgun karınca kolonileri,
Bakire bir kadının ayaklarında canlandı,
Uzak bir gökyüzünün yıldızları yudumlandı,
Korkak bir yaprağın çığlıkları duyuldu.
Kara kuru,kambur ecelin ayakları ağıt,
Uçsuz bucaksız deyişlerin gölgesi,zemheride güneş,
Tüm kuşaklar alabildiğince renksiz,
Tüm yalnızlıklar solabildiğince biraz gül kokmuştu.
Kimileri,hangileri,belirsizliklerim kokmuştu,
Ipslak kaldırımların arasındaki çiyenler gibi masum,
Toprakta boynu bükük bir avuç ölü gibi umarsız,
Katil bir romanın ayrıacı gibi soysuzluğum kokmuştu.

kasım 2004

Hakkı Tunçkol

Sana İyi Gelmiş Olan Yeni Geçmiş Olan Benden

Bütün kadınları sayıyorum ve sana ait çiçeklerde burada
Gecenin rengi değişiyor ve sana uzak kentlerde burada
Bir yalan bir yalan ve bir yalan daha söylemek istiyorum
Hüzünler bir mucizeye dönüşüyor
ve sana güzel gelen şeyler bunlar

Hem daha çok yalan daha çok yalan söylemek lazım
Yaralarımız bir parça böyle iyileşmekte biliyorsun

Hayat seni bana,
beni sana güzel kıldıkça güzel

biliorum...

bil(m) iyorum...

aşkta küçük bir mecazlık bu

yaşıyorum.

neden sonra ben
kendimi bırakıp
sokaklarda arıyorum
seni kalabalıkta bir parça dağıttığım
bir parça kendimi azalttığım.

Sakarya'da dolaşıyorum
Karanfilde avunuyorum
Bilmediğim yerler buralar
Bana aitsiz
aitsiz olduğum caddeler
koyu bir kalabalıkta kendimi aldatıyorum
aldanıyorum hayata ve aşka yeniden

yalnızım...

ve yalanlar bana faydasız
sana iyi gelmiş olan
yeni geçmiş olan benden

yalnızım...

uzakta olanca şey

olanca uzaklıkta...

Bütün yalnızlıkları sayıyorum ve sana ait zamanlarımda burada
Aşkın güzelliği adına ne kadar yalan varsa yeniden söylemek istiyorum
Acılarımız bir parça böylece yok olmakta biliyor musun?

Hakkı Tunçkol

Savaşın Gölgesi Yok!

-tarihin karanlığında kaybolmuş nice Felluce'lere-

Savaşın kadrajından süzülüyor kan,
Yıkanmak bile faydasız 'elveda'diyor bir can,
Gözleri siyah...
Saçları siyah...
Ne farkeder ki yedi kıtada uygarmış insanlık,
Bu laneti seyrediyoruz bak ne karanlık.
Kudretini bile seçemiyor güneşle doğan bebek,
Bir el uzatsak yetişiriz elbet!
Can ve kanın parçalanışını seyrediyoruz bak,
Hangi uygarlığın büyüsünü anlatıyoruz bebek?
Senin vedan hala taze bir baharı andırır,
Bu savaşın gölgesinde yok oluyoruz.
Hayat nedir diye sorsak sana,
Ecelin ölüme emekleyiştir dermisin bebek.
Bu savaş...
Bu can ve kanın akışı,
Bizimde bir köşeye sinmişliğimizi yakar mı bebek?
Söyle!
Hangi savaşın adaleti bağışlar toprak soluyan hayatını.

24.11.2004,İst.

Hakkı Tunçkol

Sen Bana Anlat Nasıl Değişti Herşey

bir şeyleri beklemekle geçiyor ömür,
geçiyor bir gökyüzü,
geçiyor uzun uzun,
turnalar,selamsız kuşları, ayrılık sözleri,
konar göçer hznlerimiz art arda...
Çoğu zaman hayat ağaçları sunuyorsun sevgilim
uzaklardan...

kimselerin bilmediği yerlerden.
bulut olan saçları, gövdesi yaralı bir orman tortusu
seni beklerken belki de en güzel olanı
izlediğim dünyanın olanca hallerini
bir sürü biriktiyorum bilmeden.

sen bana anlat, nasıl değişti herşey
bu kadar güzel gelirken yaşamak
hangi yanlışıydık soruların?
hangi olmazıydık gecelerin?
alışığı mıydık bugünün?
gölgesi miydik dnn içinde kalmış?
bir telaşla büyürken beden
ve direnirken ocuk ruhumuz
yaşayabildik mi deriz bilmem
sen bana anlat, nasıl değişti herşey.
Hakkı Tunçkol

Sen Kadar Ben Karışımı İyot Kokusu Birazda

Kırık dökük tezahürlerden öteye bir aşkı sancımızda,
İte kalka sürünmüş bir o kadar üryan çocukluğumuzda,
Sen kadar ben karışımı iyot kokusu birazda,
Susuz yazların dudak kuruluğu, maktuldü, hükümleşmiş kışımızda.

Mahur şarkılar tuhaftı bir de,
Anason gecelerinde kör kütük votka limon olmuşken.
Yalan yanlış, tutarsız bir dişi yoldu sevdanın patikası,
Öptüğün ilk sokağın ıssız bir ana denk gelmesi şart,
Ve...
Yaşamamaktı,
aşk dediğin şeyi ulu orta meydanlarda.

Söz etmek yasaktı...
Günahtı bazı...
Çoğu kez ismini körpe bir fidana kazıyıp seslenmekti bahara,
Her şeyin bir sıraya dizilip unutulduğu hazana,
Bir dolu üşümek bırakmaktı bilmeden.

Yanmak...
Kapanmak...
Kendi suyunda boğulmuş denize uzak,
Ayrılıktan yasadışı bir not sızdırarak,
Tüm acıyla bir taziye bırakmak aşka:

Sen kadar ben karışımı iyot kokusu birazda,
Susuz yazların dudak kuruluğu, maktuldü, hükümleşmiş kışımızda.

01.01.2005,İst.

Hakkı Tunçkol

Sende Olmak Seninle Olmak : İstanbul

Kanatlanıp dökülürer güvercinler
Yeni caminin avlusundan Mısır çarşısına
Sesler seslere , adımlar adımlara
Kaygılar vardır ,sevinçler , ağlar bir çocuğun düşü
Tablada bağırır bir umudun yüzü
Ne ilktir ne son tarihten taşınan döngü
İçimizde büyük bir yalnızlık
Dışımızda Sirkeci'ye sığmayan kalabalık
İstanbul güzeller güzeli erguvan şehri

Ne sevdadır bela kırmızısı tenin
Dokunur iliklerine kadar rengin
İstanbul serseri bir gönlün aşığı
İstanbul revan dillerin alışığı
Kadıköy'den uzanır vapurlar
Deniz köpük köpük kabarır
Martı sesleri güvertede
Bir çingenenin ellerinde renkler
Dünyanın olanca saadeti
Ve dünyanın olanca kahrı
Bir ikilikle bicimlenir sanki hayat
Sere serpe bir güz deminde
Sende doğmak ister ilk güneş
Sende savrulmak ister gökyüzü
İstanbul ne güzeldir yaşamak sinende

Beyoğlu'ndan salınır ince bir vagon
Ziller çalar duraklar çoğalır
Tutunur boynuna sokak çocukları
Ses biter gece olur tenhalaşır soluğun
Ziller durulur umutlar bulanır
Ay ışığı vurur kaldırımlara
Galata'dan bakması o an
Haliç'ten koklamak denizi
En bitkin en aymaz olanından
Boğazdan geçerken bir istavrit sürüsü
Kız kulesine göz kırpar çapkın çapkın
Baharda çiçeklenmek parklarında
Bir kuş olmak süzölmek meydanlarda
Gölmek , ağlamak , bağırarak ,
Seninle beraber dokunmak insanlara
Ne güzel şey yaşamak
Sende İstanbul seninle İstanbul
Dertlerinde dermanında şehri
Bir büyünlük göz kamaştırır inceliği
Sende olmak seninle olmak
İstanbul
Yeryüzünün en afili sevdası

Hakkı Tunçkol

Senin Tüm Ümitlerinin Olmazı

Çocukların gözlerinde gördüm
senin hüznle dolan yüzünü
Güneşin parmakları alacaklı kalmış
senin sözünle solan düşümü

Diz boyu karlı bir köy suskunluğu
Yalnızlık hükümsüz bir yara
Dağların bana öğrettiği saatlerde
Düşünürüm
Acının paylaşılmaz darlığını

Sen bembeyaz bir yelken gibi
Açık denizlerin mavisinde olan
Uşulca yatağımın başucundan
Göğsümün ağrısına çare kalan

Çocukların gözlerinde gördüm
sarhoş iklimlerin güz sızısını
Aşkında ayrılığında incemiş arasında
Çocukların gözlerinde gördüm
Senin tüm ümitlerinin olmazını

Hakkı Tunçkol

Serbest Bölge

Rüzgarın göçü sağanak hüzünler taşır,
Acı bir poyraz,tatlı bir lodos yetişir,
İnsanın kaderidir aşk!
Aslında tüm günahlar ayrılıkla örtüşür.

Fırtınaya yelken açar martılar,
Bilmesekte bir limandan yol alır arzular,
Bülbülün güle ahıdır aşk!
Duymasak da tüm şarkılar bu hasreti doğurur.

Yollar kar altında boğulmalı,
Dağlar zan altında geçilmeli,
Hapsedilmiş esaretin doğumudur aşk!
Böyle anlarda öpüşmeli dostlar.
Çünkü;
Her dudak biraz daha serbest bölge...

21.11.2004

Hakkı Tunçkol

Sessizken Gece ve Sen Uyurken

sessizleşir önce herşey
susuklukla başlar herşey
ki
en şehvetli aşklarda böyle başlar
en savunmasız savaşlarda böyle...
kan gibisin iliklerinde bir yangın acısı..
çaldığın kapı artık kalbi kırık bir yeryüzü kapısı

ey aşk! sen karanlık bir limanın koynunda
gecelerin besleyip büyüttüğü bebek
samyeli ne çok eser tozkoparan bir anında
işte oradayız sen ve ben
bir ihtilalden kalmış cezayir lokantasında
seni bölüşüyoruz senden habersiz

Hakkı Tunçkol

Sevgiler Arıyorum

Beni dağıt dağıt kalmasın
Ört bas et içimdeki suçları
İlk defa düşmedi yaşlarım
Bırak büyüyeyim yeni yangınlara
Beni sev sev doğayım günahsız
Öptüğün güllerim açsın yanağımda
Aklım hep anılar sokağında
Ruhum fırtınalı aşklar arasında
Ne çok yalnız sabahladım oysa şarkılarda
Gün doğumunda ılık bir rüzgar dudağımda
Gece koparken bir fırtına doruğunda
Sarıl bana korkuyorum belli ki
Darıl bana özlüyorum belli ki
Bir çocuk gibiyim ellerimde hesapsız
Sevgiler arıyorum sevgilerden bir iz
Allah biliyor sevdam biliyor sahipsiz
Sokul bana ısıt içimdeki soğuğu
Şimdi sen sen baharımda canımda
Bir an var zamanın aralığında
İnsan kendi kuyusunda kördüğüm
Al beni , beni yılgın yeminim
Alt üst et gönlümdeki sevdamı.
Sevdam biliyor bir beni
Sevdam sensizlikte de senindir
Beni dağıt dağıt kalmasın
Kalbim orda dursun sadece kırılmasın

Hakkı Tunçkol

Sigara Dumanına Yayılan Ölüm

Halihazırda kelimeler tutulmuşken efkara,
Sessiz bir çığ gibi parlardın dudağımda,
Ciğerlerim ne denli katran ne denli balçık olsa da,
Bir acıyı beklerdin sen de ay ışığımda.
Tüttüğün damarlar, tüttüğün duvarlar,
Bir gen iksirinde yayılan gölgen,
İrmağıma sektirirdi oval bir kenar.
Ölüm kutsal bir nefes gibi kaldığında,
Ölüm ki en hak edeni çağırduğunda,
Kelimelerim tutuşacak yanı başında.
Yalnızlıkların yasını dolduracaksın kovuğunda,
Başka bir zamanı kaplayacaksın yayılışında.
Seni arayan eller ölümü en iyi bilecekler,
Seni soluyan genizler şiire hüzünle tapacaklar,
O eğiliş ki dumanında kutsanıp,
Acem Kürdi bir ses ile şenlenecektir.
Yak zaman çek zaman yamayan,
Bir kır bıçkısıyla sürülen harman,
Ölümüm ki son çekiştir bağrından,
Ölümüm ki mesut, telaşlı, merakla yol alan
Hisli bir gece ile islenecektir.

14.04.05, İst.

Hakkı Tunçkol

Sorgu

ömrüm yeni yetmeliğimin başkentinde
inancını sınıyor İstanbul gibi herkesle
bana bazen garip gelen insanların sesleri
sizi de incitmiyor mu bilmek isterim
bir kadeh ıslanan dudakların akıbeti
susmuş oluyor mu çoktandır dervişine
hangi el kutsamış mı hüznünün yücelişini
öbür elin sarmalâmasını bekliyor sadakatinin.
bilmem bir hüznle ilişkiniz dengede mi
siz de bu teraziyi bozar mısınız görmek isterim
soruların yanıtları yok bu kente dair
gölgenin kendi suretinden kaçması gibi

nicedir
bilirim bu sokakların kavgasını
siz de duyar mısınız ıssızlığınızın uzandığı sediri
sere serpe durmak da tutun düşmesin kendi boşluğuna

Hakkı Tunçkol

Suskunuz ve Yapayalnız Saatleri Yaşanmışlığımızın

suskunuz ve yapayalnız saatleri yaşanmışlığımızın
zaman tükeniyor ve tükendikçe çoğalan kelimelerimiz
arsız bir eylül kapısıyla aralanıyor ömrümüzün telaşına
sessizliğin mırıldanan antik tortusu kulağımızda
aşkın tarihini diriltmekte yeniden
mevsim sonbahar
olsun..

ne kadar kırgınlık varsa geçen zamandan
dökülen yapraklar gibi rüzgarla kaybolacak
göç bu mevsim incitmeyecek hiçbirimizi
ve savrulan bir avuç hüznün olacak belki
en güzel aşklar hep hüznle başlar
geçer bir kayıp çağ gibi giderken
ve hüznle biter...

Hakkı Tunçkol

Sümbül, MoR ve TeN

Giz; islandığı zamandan taştı. Tüm umutlar kanayarak baskın yedi. Bir kır ikliminin serin mahcubiyetinde oldu tüm bunlar. Sen bilmediğin, bilmek istemediğin bir aralıktan uzandın uysal sunaklara. Saklanışın dipsiz bir fenerin ufukta boy verişı gibi tutkunun boşluğa karışmasını sağladı. Attığın her adımda haylaz bir kızıl lekeyi bağrımda çürüttün. Olması muhtemel infazların yalın sarhoşluğunda tükenerek küle dönüştün. Kül toprağa yaslandı, ucube bir rüzgarın elleri yokluğuna yetiştı. Meğer uykuları karabasan teyelleyen yalnızlıklar; bir yol ayrımı, bir gün batımı, bir sırt dönüşü, bir doruk karaltısı, bir çığ düşmesi, bir tütün yükselişı, bir damar yarılması, bir... Her şey birden oluştu. Tunç kapıların üzerimize örüldüğü yansımanın zayıflığı birin müjdecisi oluverdi.

Anlamak için çokça nedenin sıralandığı koridor ürperişlerde tekil haykırışlar tazeledim. Tekil mutluluklar göğüsledim. Oyuk dehlizlerin zincirleme tünediği susuşlarında, nedeni yoktu(!) . Buna rağmen, kendi zayıflığıma, kendi atarımla kanatlanışıma, kendi kendime ezilişime rağmen sen oradaydın. Mor bir sümbül kenetliydi parmaklarından göğsüne değen ıssızlığında. Gümüş bir aynanın ardından sarıldığın sümbülün saflığından masumum diyordun. Masumum... Kirli arınışların hükmü yoktu ya da kalmamıştı. Ayna kırıldı ve cam kırıkları kanlı labirentlerin dokusunda kayboldu. Sümbül, mor ve ten... Kayboldu. Gözlerim hiç bu kadar kör olmamıştı ya da bir dirilişe rastlamamıştı. Koridor bir başlangıç gibi bana kaldı. Ondan sonra da hep benim oldu. Deccal'ın sura nefes verişine, iblisin tüm doğrulara boyun büküşüne tanık oldum. Evrenin küflendiği suçları beslemesini, çıkırığın sırma bir acıya eğrilmesine böyle anlarda alıştım. Sen kaç asrın taze baharı, kaç sızının verem tutanağı, kaç esirin hür kabarişı oldun. Sen hangi alevin suyla barışması, hangi ecelin sessiz hesaplaşması, hangisiydin tanıdığımda. Sokaklar, yasaklar, kapaklanışlar, aklanışlar, baharlar biçim değiştirdi. Nil coşkusunu arayan bir akışla Nefertiti'yi, Mezopotamya surlarını döküşünü izleyen neferleri, Kerem dağlara öfkesini kusuşunu Aslı'da beklemekte. Ben de arsız bir efendinin son gözdesi gibi seni ve oluk oluk kaybolan gölgeni beklemekteyim. Her uçurumda seni bağrına basacak taş gibi kan gibi gözkapaklarının o atlayışta ok gibi fırlaması gibi. Her kinde bir kucaklaşmayı arar gibi. Ayrılıkların mutlak ağrısını bir düşte serinletmek için gizden doğuyorum. Gizden izlenen berrak kayboluşunu süzülüşünde sırtlamak için. Bu nefreti aşka kusuyorum ola ki sen de bunu duyarsın diye.

Hakkı Tunçkol

Şehir

bir ayın gecede ki yüzü gibi

akıyordu hayat

hep beni mi buluyordu solgun ikindiler?
yoksa ben mi yaratmıştım?
zihnimde çoğalan insan hikayelerini

ne kadar hızla ve hüzünle geçiyor

zaman...

bazen benim içinde ölen şehirler gibi.

Hakkı Tunçkol

Tarihin Sığ Deltasından Bir Yamaç Seslenir

Sür dedi atını sür Asur yoluna, Fenike surlarına
Filikaları sırlanmış gümüş teyelli duvarlara
Başakların savrulduğu ayın katmer olduğu yere
Ellerinde avuçlarında mızraklarıyla zamana

Sür dedi atını sür Tuşpalı keşişin çobana bıraktığı ağıta
Elma güvelerinin çoğalıp ezildiği panayıra
Cambaz ve ipe derlenmiş titrek adımlara
Kalabalığa karışan halka karışan saydamlığa

Sür dedi atını sür Sard'a açılan ipek patikaya
Şütun kayganlığıyla kralın mermer tahtına
Üzüm bağlarının çekirdeğinden süzülen şarap karasına
Magnesya kumsalına uzanan defne ağaçlarına
Mezopotamya'ya iz süren bu çakıl yollara

Sür dedi atını sür Hititlerin gömüldüğü höyüğe
İlk yazıtın bir tablete kazınarak yüceldiği Kadeş'e
O toz bulutuna saklanan savaş kalıntılarına
O çöl sıvısından akan mumyalanan süvarilere
Nefertiti'nin ak yüzünün boğduğu darağaçlarına

Sür dedi atını sür kayıp kıta Atlantis'in kayalığına
Akbaba kıvrılan leşlerin umarsız damarlarına
Antik dönemden alevleri taşan Sokrates'in gölgesine
Baldıran zehrinin genzi parçalayan düşüncesine
Frigya'nın yüzyıllara asılı aslan kabaran mozolesine

Sür dedi atını ilk çağın ilk ağaran yamacına
Nemrut'un kızılı gözlenirken Kommagene'da
Hangi parçası kudurur şimdi tarihin atlasında.

Hakkı Tunçkol

Tasdik Edilmemiş Sevgiler'e

Sevgilim, bir yarımada çakılında dudakların
Dalgalar yutkundukça kabarıp tüm umutlarım
Elde avuçta çoğalırken yerküre
Dünyada başka yeşil, çiçekler ve sen...

Bense oldum olası bu inançla tomruk
Bir kuşun kanadını okşayan çocuk gibi masum
Gönlümün gergefine simliyorum duruşunu.

Belki bir insan telaşında heybemde hatalarım
Birikmiş oluyor bazı bazı sorguladıkça
Bütün bunları sende yarattığım güzelliğe say
Günahlar bir şeyi başka görmekle doğuyor, anladım.
Bunu biliyorum bir de sen de unuttuğum ellerimi

Uzat ki ellerini

Bir senle büyüsün geri kalanım.

Hakkı Tunçkol

Tekinsiz Bir Rüzgar

tekinsiz bir rüzgar
ki doğudan eser gözbebeğimize
sabahları usulca
öğle suları hınzır
geceleri bozuk çalar zannımca
korkardım evimizin ıssızlaşan anında

bahçesi uzayan çocukluğumuza
portakal büyüten kışları
asma filizleyen yazları
arnavut kaldırımlı, köşe başı sebilli
tekinsiz bir rüzgar
ki zamanı tutar dokunduğunda
büyüyen hatıralar
büyüyen acılar
büyüyen çizgiler yüzlerde
ne تنها kaldı şimdi o bahçeler

tekinsiz bir rüzgar
- mırıldan dur sen der gibi
esip geçiyorsun geçmişimin derinliğine
ne kadar ısıtmaya çalışsan da
ılık
ılık
durulup
ılık
ılık

kaybolsun izleğimde var olan
acılar, insanlar, özlemler...
durulsun öfkenle bana zor gelen
yitirilmiş sığınaklar.

Eylöl, 2007

Hakkı Tunđkol

Uçurduk Umuttan Sözlerimizi

Mavi bir gömlektir üstümüzde
Umuttur, emektir düşüncemizde
Biliriz ki insanın insanca yolunu
Aydınlatan onurlu soylu duruşu
Yürünür orada dost omuzlarda

Biz ki gecenin karasında ayla kol kola
Şiirin kavgasında bölüştük suçlarımızı
Şizisi geçmeyen bozkır mekteplerinde
Dağların arşa vardığı kör köylerde
Denizin yalpa yalpa vurduğu sahillerde
Kara kuru çocuk elleri okşadık

Dersimiz insan olmaktı, insanı bilmek
Gümüş bir kar yağarken lapa lapa
Her beyazı ortak ettik defterimize
Çicekler derdik kırlardan güneşe
Güneşi sevdik aydınlık duraklarda
Bir sürü saçıldık renklerden yaşama
Yaşamın devinen tuvalinde hep beraber
Hep bir olmayı öğrendik hep bir bütün

Ilgaz dağlarında Anadolu'nun
Ne güzelde gezdik kanatlanarak
Sestik, sözdük hem büyüdük hem küçücük
Yıldızlardan bir kuş gibi o yerlerde hürdük
Ne çok güldük ne çok ağladık
Öğrendik beraber
öğretirken
küçük dünyaların büyük uzaklarını
Sevgiden savaşlar kurduk
Barıştan kaleler dizdik geleceğe
İçimizde akasyalar, salkım söğüt hayaller
Mutlu bir evren düşü yarınlarda
Uçurduk umuttan sözlerimizi
Öğretmenim
dediler bize
Öğretmenim hepimize
Dersimiz insan olmaktı insanı bilmek
Kucakladık vatanın ışıldayan ellerini

Hakkı Tunçkol

Umut Çocukları

-Umudunun peşinde olan tüm sokak çocuklarına...-

Sormayın,
Karanfiller neden açmaz ellerimde,
Sakat bir kuş selamlamaz gerçeğimi,
Duymaz ya da saman harmanlayan çobanlar,
Sağır dudakları uyurken açlığa.

Bakmayın,
Toprak söverken acı çekmez yüreğim,
Kemikleşmez bıçak giren deliklerde bedenim.
En çok annem acır bilirim de,
Söyleyemem kabarır özlemim diye.

Görmeyin,
Uçurtmamın alacası kan damlarken,
Ne aşklar gül kuser sabaha.
Bu soğuk bu taşlar okşar saçlarımı,
Bu ayaz bu rüzgar kaplar yalnızlığımı,
En çok annem görsün isterim de,
Kıyamam yakarır nerdesin diye.

27.12.03 İST.

Hakkı Tunçkol

Unutacaksın...

Ateşi yak...
Küllerimi bulacaksın.
Mum ışığı vuracak,
Sürgünlüğümün izini savuracaksın.

Bileceksin...

Duyacaksın...

Merhametin kaderi olan o,
Yalnızlığın yüreğine dokunacaksın.
Yazların yası olan ağustos,
Eylülün damarında seyredeceksin.
Öyle anlar gelecek,
Unutacaksın.

Ateş sönecek...
Küller terkedecek...
Sürgünlüğümün lahitine işlenecek adım.
Hiç bir şey olmamışca,
Unutacaksın...

30.11. 2004, ist.

Hakkı Tunçkol

Uyku Denen Şey Gcsz Bi'Őeycik

uyku denen Şey gcsz bi'Őeycik
tepeden tırnağa söker ha durur ha durur
bir yanında sabahı eker durur, durur...
bu saatlerde neyi bekler insan
incecik bir duman işler iime, incecik
gerisin geri yutkunup savurduğum
boŐu doluya koymaktayım, anlamı anlamsıza
uyku denen Şey gcsz bi'Őeycik
Hakkı Tunçkol

Van

Bir ıssız doluya tutulsa göl,
Çocukların ayakları değerdi ağıtlara,
Çocukların yüzleri boyanırdı umuda,
Mevsimin ertelenmiş ertesinde kar ve hep kar,
Buzul bir limandan kopmuş gölün ardında birikirdi kahırlar.
Gönlüm yol alırdı görmediğim turnalarla,
Gönlüm el bağlardı borana kışa.
Bu yolun bitimi Erek ve Artos,
Bu yolun tam ortasında buz kesmiş dağlar.
Gönlüme sığmazdı nasırlı zılgıtlarla ağlaşan analar.
Anaların yüreğinde bir dolu üşümek,
Anaların dillerinde kifayetsiz şükretmek.
Anaların kınasına bulanırdı Asyamın telli duvakları.

Uçsuz bucaksız servilerin gölgesinde,
Bir ıssız doluya tutulsa göl,
Çocukların ayakları değerdi ağıtlara.
En çok o çocukların gülüşleri benzerdi umuda.

15.02.2005, Van

Hakkı Tunçkol

Veba

kesik damarlarla kan arıyor yalnızlık
suni teneffüsüm an gibi can atıyor sessizliğe
kuytu dudaklarda ıslatmıyor ömrümün mendireğini
iblisim:müşkülpesend anlıyorum körlüğünü
kalbimin yuvasından yuvarlandıkça alelade
ona sıkışan korkumun ansızın ümitlendiğini.

insan yara almalı aktıkça taşrasına
kara bir maya çalmalı kısırlaşan ırmağına
öyle hissetmeli hayatın dibe vuran sığığını
öyle seyretmeli locasından coşan hür kabarışını.

Hakkı Tunçkol

Yağmur Zamanı**

Yağmur zamanı kaç kaçacaksan,
Küçük bir bahar, buruk bir hazan bırakacaksan,
Ardında birikmiş acılarına,
Kan revan içinde katlanacaksan.

Hükmedeceksen kedere,
Paramparça ruhta ki heceye,
Zemheri düşmüş bilmecene,
Boş yere ağlayacaksan.

Kara bir kısrağ olan geceye,
Gökte bir çift kanat olan maviye,
Hülyalı bir bakış ki hayat herkese,
Dağlar yeşermeden ceylanlar gözünde,
Bu fırtınaya tutunup, gel geleceksen.

Diyemem hasretin adı ayrılık,
Söyemem gurbetin sancısı yalnızlık,
Her tarafta kol gezer dört kollu ıssızlık,
Yanağından süzülürken şehrimde ki sessizlik,
Bir el uzatıp gönlüme, gir gireceksen.

Hakkı Tunçkol

Yalnızlıklardan Doğarız Belki Yeniden

rüzgar saçlarıyla yalnızlığıma sığınan
çöl ateşi gibi içimi yeni bir çağ gibi ısıtan
ey! göklerin kanatlandığı güzel
çok acılardan sonra yenildi begonyaların
kırlangıç taşıyan baharlar solgun
bir martı çığı kadar hüzün kokar artık deniz
ama yaşanacak güzel şeyler var daha
henüz bitmiş değil aşkın tarihi
bitmiş değil acının ağaran yanığı

çocukların ellerinde bıraktığımız mayınlar
başka başka patlamakta kirlenen zamanlarda
duyduğumuz sesler dağlarımızın ardında
sınırlarımızın tel örgülü aralığında
kan güllerinin açıldığı bir yüzyıl alacasında
suçlarımızın bilmeden ellerimizde büyüdüğü
bir acının başka bir acıdan alacaklı olduğu
soysuz bir gecenin son karanlığında

bunları unutmak kolay değil
kolay değil güzelliğinden uzak kalmak
hepsi sende gizli dursun
gelirim belki yeniden bir bahar aydınlığında
hepsini yeniden yaşarız
yazarız yalnızlıklarımızdan nasıl doğduğumuzu

Hakkı Tunçkol

Yalnızlıktan Ölmez İnsan

Yalnızlıktan ölmez insan
Bir durup bir konuşur lisan,
Ardımızda azalır evler dağlar ,
Bir akşamüstü çiçeği açar.

Gökyüzünde bak herşey çoğalır o an
Ne çok olursun kendi kendinde
Ağlamaz susarsın a gönül
Bakarsın azken çoğamışsın o gün
Bir el uzansa çağlardan
İklim boz bulanık bir resim olur.

Oysa öptüğün dudakların rengi,
Hep çiçek mi hep yeşil mi ?
Örselenmiş bir gençliğe can olur.

Yalnızlıktan ölmez insan
Arar durur bir özlemdir zaman
Bir el kalır ardında
bir el tanışır,
Yeniye doğru gün güneş doğar .

Yürüdüğün yollar seni sarıp sarmalar
Bazen bir iniştir yol , yolculuk olur
Bazen bir kör adım atamamışsın
Dostlar sesler yükselir
Güzeldir caddeler sokaklar...
Bir nehir gibi akarsın gürül gürül ...

Gece biter hep kendi duvarında
Kalırsın soluksuz kimliksiz
Yalnızlıktan ölmez insan
Sarılırsın gövdende büyüyen ormana
Kökler filizler ile doğarsın sil baştan.

Hakkı Tunçkol

Yangın Düştü Tüm Aşklara

Hangi kıyıda dalsam,
Girdabın titriyor yakılışıma.

Derin sözlerle örölü külliyanın,
İstiflenmiş harabe uygarlığıma.
Sönük bir hanımeli önümüzde,
Yaprağını ıslatıyor -nemli bir parça-.
Ortadoğu'da tüm aşklar kan soluyor,
Seni sarmalasam üşür çaresiz sınırlar.
Bu aşk büyömez ışıklar burukken ötelerde,
Her yer yırtılmış haritalarda,
Hatta sızlıyor bataklığımda ölü topraklar.

Hangi buluta taşınsam,
Vesvesesi boğuyor çığlıklarımı.

Durgun kızılığında kuşatılmış bedenler,
Tütüyor yangın sarmış duvarlarda.
Hercümerç bir Yezidi'nin gölgesi,
Şeytanı taşılayacak -ürkek bir parça-.
Felluce'de tüm isyanlar kan sızıyor.
Seni sarmalasam coşar tüm patlayışlar.
Bu aşk büyömez dünya unutmuşken acıları.
Her yer tutuklu haritalarda,
Hatta gizleniyor çoraklığımda ölü topraklar.

Hakkı Tunçkol

Yaralı Küre

1. İlikleri yılan ısılığıyla canlanan
Güz aşırın bahar yalnızlığı yaşanan
İnsan kendi dönüşümünde sararan
Köhne bir çağa benzer azalan
2. Her yitik şarkıdır ölüme dokunan
Sürgün masallar, sürgün karanlıklar...
Hoş bir rüya olmuş zaten hatırlanan
Çaylak meydanların kazasıdır şimdi aşklaşmalar
3. Kanatlarını kırdığın dünyanın aynası
Bütünler bir acı olmuştur tomruğuyla
Yalpalar kararan kıtaların savaşıyla
Kapanır kapılar, kudurur içindeki şeytan ışıması
4. Uygarlıklar deccallığında sinsice
Mor bir ceset çekirdeği boy atan
Kamçısı çocuk kanları taşıyan
Kötütüm düğümlerdir boynumuzu kanırtan
5. Eski bir yüzün gülüşüyle muştulanan
Bir yaralı küredir devinen
Yangını sabahlar, gecelerce çoğalan
İç kanamalı saadetidir yaşanan.

Hakkı Tunçkol

Yasak Yön

geldiğin yön sessizliğin kırgınlığıdır
ayaz kentlerin paslı mahcubiyetinde
yaralı bir kimliği kalmıştır aşklarımızın
kırlangıç baharı yaşadık, mevsimsiz
sen acılarıma dokundun
ben hüzünlerimi avuttum yıllarca
göçmen telaşlarımızla ödenmiş
kırık bir aşkı bıraktık ardımızda

soğuk gecelerimiz oldu
zamanlar uzun uzadıya geçerken
yalnızlıklarımızla seviştik

ne kadar kabullenmesekte artık
ayna kırıldı ve silik gölgemiz
kaşattı soyduğumuz tenimizi
buğulu sözcüklerimizin peşinde solan
kar taneleri düştü çoktan yerküreye
örtüldü aşkların ayrılığa dönüşen yüzü
sen ıssızlığımı okşadın
ben iyi olanıda bu sandım her defa
bir fener alayı şenliği yaşanmış
savruk bir kül gibi yaktık aşkı biz

başka kentleri sahiplendik
başka hayatları duyumsamak için
senin adımlarında ışıklı sokaklar...
senin yollarında yakamoz vuran denizler...
benim yalnızlığımda nasırla kaplı çocuklar...
benim uzaklığımda çamurlu köyler var artık...
zor olanıda bu
zor olanı aşkı yaşatmak mesafelerde
benim bir kaç dizeye sığınmam şu saatlerde
kendimi bir parça hafifletmek sadece
aşkta zor anlamaya çabalamakta hayatı
ne kadar bitmez desekte
aşkın yasak yönündeyiz ikimizde

Turgutlu

Hakkı Tunçkol

Yazgı

Gönlümüze doluşturup,
Dizdik bir geminin pervanesine gidenleri.
Gidenler ne yaptıysa,
Güldük,ağladık ve de şehvetle seviştik.
Yaşadık -zannımca- yaşamı çözemedim.
Defne yaprakları,iğde kökuları derken,
Büyük neferler gibi iklimi topladık.
Toprak yağmuru çağırdı,
Mavi denize karıştı,
Vuslat acıyı dokudu.
Sade bir düğün aksak bir makam dillerdeyken,
Gidenler, bir şey diyemedi,
Gidenler,küçük bir söz ekleyemedi.
Yazgımızı utandırmadan,
Çocuk olduk onlar gibi,
Adam olduk ölüm gibi,
Ölüm olduk yaşar gibi.

27.10.2004,İst.

Hakkı Tunçkol

Yeniliyor Yaşam

Unutulmaz bir sayfa oldun,
Oysa herşeyi yeniliyor yaşam,
Yağmur zamanı tazeliyor,
Ve güneş yeşertiyor körelmiş toprak kokusunu.
Bir çocuk gülümsüyor atlı karınca seferinde,
Ölüm soğutuyor yıllanmış bedenleri,
Değişkenin parçaları olarak yokluklar yaşarken evren,
Var olma savaşı veriyor birşeyler,
Bende büyüdüm sen hasreti dağıtırken delice,
Ve öğrendim,
Ayrılıkla bozulamayacağını yeminlerimin.
Unutulmaz bir sayfa oldun,
Oysa herşeyi yeniliyor yaşam.

24.02.2003

Hakkı Tunçkol

Yitik Lehçe

Yakıp yıktığın kentlerinde büyüt beni
Dudağından süzülürken katran bir leke
Şenleşen dehlizlerinde unut beni
Sanma ki
Aşk çoğul bir yolculuktur
Çekip giden aşk değil
Tekil bir ağrıdır göğsündeki

Savrulmuş küllerimden yarat beni
Saçlarında tozlaşırken her bir izim
Rüzgarın kıvrımlarında kanat beni
Susayım,
Ardından sen konuş şimdi
Anlat ki
Başka bir çağa atlayan
Yitik bir lehçeymiş dilimizdeki
Uysal,dingin ve terkedilen
Evcil bir gidişmiş aşklardaki

Hakkı Tunçkol

Yitik Resimli Atlas

Yakut kırmızısı deniz aşırı her ülke,
dönüşmeyi sindiremez paslı atlaslara.
bitkin gecelerin bitkin deminde,
uysal bir köy yolunun sınırları,
tutkulu bir diyet öderdi şahsımızda.
hoyrat meşalenizi asmışsınız boynunuza,
olmayacak gizler sarmalanmış önünüzde,
ne muson yağmurları taşar nemli gözlerde,
ne azgın bir düşün aklı kalır hevesimizde,
bir adım attınız oysa karşı kıyılarına,
tükendi kristal elmacık kemikleriyle,
derin girdaplara bıçkın gamzeleriniz.
Artık,
söylemez hiçbir derviş,
acının kanı doğurmuşken dünü.
yahut bir meşaleymiş,
yahut bir alevden kor...
ısıtmaz bunlar birer birer,
buruk bir sığircık kuşu kekeme kalmışken,
sarf etmez inci bir harf yassı uçuşundan.
Hakkı Tunçkol

Yonca

Dağların arşında,
Yaban gülüydü Yonca.
Bulutun puluna işledim,
Kırılacaktın bakınca.

Saçlarının ayazına varınca,
Durulacak sandım usulca,
Yağmurun gözlerine yasladım.
Yayılacaktın zamana.

Ellerimi unutma,gamlı bir adamım,
Solmuş yapraklarımın ahirini sana adadım,
Kanayan yalnızlığımsın,Yonca.
Ateşimden bir kor taşırırsın sandım.

Düşünceme düşen bir düşünürdüm,
Yüreğimi paslı bir mapusa kilitledim.
Beni benden önce unutur musun Yonca?
Terkettiğim baharı,farketmeden koklarmısın doyunca.

28.11.2004,İst.

Hakkı Tunçkol

Yusuf'un Hikayesi**

Gün doğarken ayçiçeklerinin altında,
Rengini unutmuşken başak dalında,
Manısalı Yusuf'un bulanık dağarcığında,
Sarı bir ova kayboldu Spil'in eteklerinde.
Yollarda motor sesleri,
Kanallara sığmazdı Gediz'in bilekleri,
Akan kan gibi deli deli büyüyerek,
Selamlardı Yusuf'un toprakta kaybolan gölgesini.
Yusuf küçüktü büyüyecekti,
Yusuf namlusunda ağartacaktı güneşi,
Arık arık açılmış bağların matemini,
Kazmanın ucunda dağıtacaktı.

Asmalar kök salmışken emeğe kanarak,
Bir kuru ekmek ki en yücesine dayanarak,
Manısalı Yusuf'un kanaatkar ellerinde,
Sarı bir ova kayboldu Spil'in eteklerinde.
Dillerde umut türküleri,
Toprağı dağlamaktayken Gediz'in ilikleri,
Yanan kor gibi alev alev yükselerek,
Sıvazladı Yusuf'un çamurda tutuşan ayaklarını.
Yusuf anaydı, babaydı, çocuktan daha çok,
Yusuf para kazanmalıydı her şeye katlanarak.

Gün gelirdi belki gün gelir,
Umulmadık seferler yenilenir,
Dağ taş kaybolan satırlarda,
Yusuf'un hikayesi filizlenir.
Yusuf ki göğsünde yaralı bir kuş saklar,
Gagasına yaldızlı bir gökyüzü nakışı işler,
Uçacak her an uçacak ki uzaklara.
Gün gelirdi belki gün gelir,
Bir mevsim böylesi yenilir.

08.03.05,İst.

Hakkı Tunçkol

Zar

Zarlar yazının kuşatmasında tura,
Her şeyin iki yüzü var aslında.
İnsanın ayırımında kasatura,
Çizerse, eğer aşkı gravürde,
Minyatür yüzlerimiz belirir.
Küf filizlenir,leş canlanabilir,
Yontudan heykelciğiyle kibirli,
Salaş bir kral alnımızda eğrilir.
Maskemiz düştüğünde kulaklarımızdan,
Duyulmayabilir zarların ihtiraslı çatışması.
Yazı tutuşur,
Tura kendi haline ağlar.
Zarlar dökülür,
Tezatin zangocu gibi
Çanların matemi azar.

27.11.2004,İst.

Hakkı Tunçkol

Zarif Bir Uçuruma Düşerekten

Bir telaş içinde avunan poyraz gölgesi,
Esiyordu göğsümün tunçlaşan serinliğine.
Servi kulaçlar yoktu, olamazdı zamanda,
Loş kadınlar çoktu, bitemezdi döşeğimde,
Bir dünün sitemi bir dün gibi dokunaklı,
O günde kalmış esir bir sıfat gibi hürlüğümlle,
Uçacaktım, uçtum da bol kanatlı arzularıma.

Bir cehennem dökümünde duran dolunay lekesi,
Işıyordu aksanımın körleşen derinliğine.
Arkın ırmaklar yoktu, akamazdı tortuma,
Toy bakışimler yaktı, sönmemezdi biranda,
Bir ümidin siperi bir umut gibi barınaklı,
O dehlize kapanmış demir atlı bir bilinç gibi sığılığımla,
Koşacaktım, koştum da al kapaklı arınışıma.

Çok yoklukların az derlenişinde anılan sedef güvesi,
Şilkelendi kırılğan nakışlı aortuma.
Bir tazesı yoktu, olamazdı kanımda,
Zıyan tutkular çoktu, oluyormuş kanımca.
Bir diyet üleştik kekre bir sapak ile uçuruma,
O dağılışa eklenmiş kırık bahtlı bir erinç gibi varlığımla,
Düşecektim, düştüm de mor yaldızlı karanlığa.

21.04.05, İst

Hakkı Tunçkol